

MYŠLENKY VELKÉHO ŘÍJNA NEJSOU ZAPOMENUTY!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 335

LISTOPAD 2017

ROČNÍK 28

CENA 20,- Kč

K NEJHORŠÍMU VOLEBNÍMU VÝSLEDKU KSČM

Dopis členům ÚV KSČM

Výsledek voleb je pro KSČM znamením, že prohrála ideologická zátěž z Kladenského a dalších sjezdů. Poražen byl oportunismus a tzv. modernizace strany!

Vážení soudruzí!

Kdo byl vítěz?

Zvítězilo hnutí, které se tváří lidově, mluví srozumitelně, byť je z kapitalistického pytle! Jeho vítězství a naše od převratu největší volební prohra, by se měla stát nikoli důsledným pokračováním modernizace strany v duchu iluzi zplozených v Programu KSČM pro 21. století z dílny řízené místopředsedou J. Dolejšem, ale postupnou renesancí KSČM pod patronací místopředsedy J. Skály.

Co mne k tomuto zjednodušenému závěru přivedlo?

Nejen debakl ve volbách, jenž mne nepřekvapil, neboť jsem jej očekával a ono horké předvolební klání to jenom potvrdilo. Positivní svolání PS PČR k lithiu z iniciativy strany přišlo pozdě. Takových akcí i k jiným kauzám mělo být víc.

Druhým faktorem je to, že jsem si na Aktuálně.cz 23. 10. 2017 vyslechl našeho místopředsedu J. Dolejše, jak suverénně proklamuje řešení

odpovědnosti za neúspěch ve volbách až na příští sjezd KSČM za dva roky. Jeho slovy „musíme pojmenovat příčiny a ne nastavit nově kulisy“, tedy funkcionáře, a není třeba spěchat, k ničemu by to nevedlo. Musíme připravit nové třicetileté tváře. Připravit lidi ne z XX., ale pro XXI. století, tedy modernizace strany, a je škoda, že se nám to na IX. sjezdu nepodařilo! Nesmíme lovit ve vodách normalizačních borců, byť zkušených a kvalifikovaných. Výsledek ve volbách je důkazem, že se to nepodařilo. Na otázku J. Skály si rýpnul, že to na předsedu zkusil, dostal nějaké hlasy i ve volbách, ale nebylo to tolik, aby byl spásou strany. Budoucnost mají mladší a otevřenější.

J. Dolejš na veřejnosti káduje J. Skálu a předjímá něco, co nemůže pro nejbližší období vědět. Jen je možné se domnívat, že takto „odstřeluje“ svého kolegu z vedení dopředu, aniž zná názory těch, kteří se teprve budou vyjadřovat a posuzovat odpovědnost vedení strany za propadák ve volbách.

Na mne to činí dojem, že jeho sebevědomí je tak pevné, že nepřipouští ani svou personální

odpovědnost za volební debakl, kdy jako místopředseda ÚV KSČM pro odborné zázemí, volby, parlamentní a komunální politiku, spolupráci s odbory a levicovými subjekty má hlavní odpovědnost za výsledek ve volbách! Je to skoro neuvěřitelné. Jestliže se domnívá, že když jej vykroužkování vyneslo do PS PČR, že je tím dostatečně zaštitěn „gloriolou“ nedotknutelnosti, pak je třeba připomenout, že jeho předvolební vystoupení, zejména na TV Barrandov, bylo pasivní oproti ostatním, formální, konstatující, co je obecně známo.

V závěru lze konstatovat, že snaha J. Dolejše o zlehčení volebního debaklu je vlastně projevem oddálit co nejdále řešení skutečných příčin, proč KSČM nenalézá odpovídající témata pro přirozeně radikální, zejména mladé, kteří se nespokojí s proklamací „konstruktivní opoziční strany“, proč tápeme v bludišti povrchních problémů a nezabýváme se příčinami a důsledky, jak řešit systémové problémy kapitalistické společnosti, což jistě zajímá řadu občanů všeho věku.

Rudolf Košťál
ZO KSČM č. 801, Praha 1

ŘÍJNOVÉ VOLBY — ZOUFALOST „DEMOKRACIE“

My komunisté nepřeceňujeme ani nepodceňujeme význam voleb v buržoazní demokracii. Víme, že bývají určitým ukazatelem nálad mezi lidmi. Nikoliv však absolutním, jak vytvářejí dojem vládnoucí moc a její média. Změnit zásadně pouze volbami společenské uspořádání nebylo možné nikdy. V době totální koncentrace moci a kapitálu v rukou imperialistických bloků se však dle mého soudu snižují i možnosti dílčích či kosmetických změn volenými sbory kapitalistické „demokracie“. Toto zužování i formálně demokratického prostoru se dnes mnohem více projevuje v koloniích a polokoloniích, mezi něž ČR patří. A postupuje ruku v ruce s úpadkem ve všech strukturách měšťácké společnosti - v oblasti tělovýchovy a profesionálního sportu, kultury a umění, vědy, politiky, náboženství. Zkrátka všeho, čehož podkladem jsou neřešitelné sociálněekonomické rozpory kapitalismu.

Říjnové volby do Poslanecké sněmovny opět (pokolikrát v historii už!) ukázaly pravdivost marxismu-leninismu. Komu je tento nekomplexnější vědecký systém kompasem života, nemohl být překvapen. Je zbytečné opakovat milionkrát napsané. Podívejme se spíše na to, co podle mě tyto volby ukázaly především. V prvé řadě je to nezájem o buržoazní volby mezi lidmi. Volební účast byla o něco přes procento vyšší než při volbách před čtyřmi lety (přesně 2013 59,48 %, 2017 60,84 %). Znatelný je trend prudkého poklesu volební účasti ve

srovnání s 90. lety minulého století, plnými politických „sametových“ naivit. Dále ukázaly na stagnaci účasti v proklamovaných nejdůležitějších a také voliči nejnavštěvovanějších volbách na úrovni cca 60 % ve všech kláních tohoto století. Je tento trend náhodný? Je způsoben tím, „že se politici neumí domluvit, hádají se, někteří jsou vulgární, někteří jsou vyšetřování, jiní vyšetřování budou, vládní strany nespolupracují“ atd., atp., jak nám tvrdí režimní média a strany? Náhodný tento trend není, v režimním tvrzení je ukryta pouze špička ledovce příčin nízké volební angažovanosti, nikoli její kořen.

Tím je dle mého soudu spontánní, podvědomé přesvědčení lidí, že volbami není možné nic zásadního změnit, že není koho volit. Nezájem o oficiální politiku, daný narůstajícím absolutním i relativním vykořisťováním (nezákonně se zvyšující pracovní doba a intenzita práce), neexistencí revoluční politické síly, jež by proletariátu a části středních vrstev nejen nabízela alternativu volby, ale i životního stylu (avantgardní kultura a umění, tělovýchova, svépomoc atd.).

Buržoazní politické strany na nízkou účast reagují tvrzením o občanské zodpovědnosti, proklamací typu, že nemá právo kritizovat poměry ten, kdo se je nesnaží změnit volbami, že je věcí občanské cti a slavností vhodit do urny volební lístek. Tragikomický spektakl je tímto tvrzením umocněn. Pokud totiž srovnáme kvalitu voličského rozhodování např. s obdobím před 10

lety, zjistíme, že i zde se formální podíl lidí na vládě v tomto systému, voličské uvědomění, údajná podstata buržoazní demokracie snižují. Podle různých sociologických výzkumů, např. společnosti Behavior a katedry sociologie FF UK, týden před volbami nebylo rozhodnuto o tom, koho bude volit, 51 % lidí. Dle informací režimního politologa Tomáše Lebedy činil ještě rok 2006 podíl nerozhodnutých voličů měsíc, nikoli týden před volbami, maximálně jednu třetinu. Toto číslo, myslím, jasně hovoří o kvalitě rozhodování, demokratičnosti současného systému. Nemálo lidí v něm vedeno oficiálními deklaracemi naplňuje „svou občanskou povinnost“ tak, že jako v loterii vybírá na poslední chvíli jeden z volebních lístků, aby volilo jednoho ze zástupců svých vykořisťovatelů a utlačovatelů. Skutečně takové lidi znám - vyberou např. pět lístků stran, mezi nimiž se nemožou rozhodnout, protože jsou téměř identické, a jeden z lístků vylosují. Nebo se pocitově rozhodují až u urny. Vydávat proto volební účast za každou cenu za důkaz chytrosti a odpovědnosti člověka je důkazem prohnulosti současného systému a myšlení jeho zástupců. Dokladem jeho reálné nedemokratičnosti. Také „žítí volbami“ se dnes a před deseti a více lety z mého pohledu nedá srovnat, ač na nás předvolební agitky vykukují ze všech televizních stanic, internetových serverů a rádií.

(Pokračování na s. 2)

ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA K 100. VÝROČÍ VŘSR

ÚV Komunistické strany Řecka ctí 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Vzdává čest vrcholné světové historické události 20. století, která prokázala, že kapitalismus není neporazitelný, že je možné vybudovat vyšší formu organizace společnosti bez vykořisťování člověka člověkem.

Říjnová revoluce potvrdila sílu revolučního třídního zápasu, sílu vykořisťovaných a utlačovaných, pokud vyjdou razantně na scénu dějin a otočí kolem historie směrem kupředu, směrem ke společenskému osvobození. V dlouhodobém pojetí dějin VŘSR představuje pokračování povstání otroků, podaných středověku i buržoazních revolucí, ale zároveň představuje vyvrcholení zápasu utlačovaných a překročení dosavadního rámce tím, když se prvně stalo cílem zlikvidovat třídní vykořisťovatelskou společnost. 46 let po „nanebevstoupení“ Pařížské komuny uskutečnila ruská dělnická třída sen miliónů dělníků a lidových vrstev o lepším životě.

Říjnová revoluce potvrdila správnost leninského způsobu myšlení, že socialismus je možné uskutečnit v jedné zemi nebo skupině zemí a je výsledkem nerovnoměrného vývoje kapitalismu.

Říjen 1917 byl událostí celosvětového historického významu. Potvrdil možnost dělnické třídy (coby společenské síly, která může stát v čele revolučního zápasu za společnost bez vykořisťování, nejistoty, chudoby, nezaměstnanosti a válek) splnit svoji historickou roli. Také potvrdil, že uskutečnění historického úkolu dělnické třídy neurčuje její procento v ekonomicky aktivní populaci, ale vyplývá z faktu, že dělnická třída je faktickým nositelem nových socialistických výrobních vztahů.

Zároveň Říjnová revoluce prokázala nenahraditelnou úlohu politiky revoluční avantgardní komunistické strany coby vedoucího faktoru nejenom socialistické revoluce, ale celého třídního zápasu za vytvoření, posílení a konečné vítězství nové, komunistické společnosti.

Plamen říjnové revoluce inicioval a urychlil založení mnoha dalších komunistických a revolučních dělnických stran nového typu jako opaku sociálně demokratických stran tehdejší doby, které zradily dělnickou třídu i revoluční politiku, když si vybraly politiku zařazení dělnického hnutí pod vlajku buržoazie a podpořily imperialistické vojenské útoky proti mladému dělnickému ruskému státu.

Vítězná říjnová revoluce představovala pokračování všech předchozích dělnických povstání a otevřela cestu k historickému přechodu společnosti od „království potřeby ke království svobody.“ Shrnujíc její historický význam, Lenin napsal:

„My jsme ti, kdo začali toto dílo. Kdy přesně, za jak dlouho, kde a jakého národa proletáři toto dílo dokončí, není podstatné. Podstatné ale je, že ledy byly prorazeny, cesta byla otevřena.“

Poučení a závěry vyplývající z říjnové revoluce mají velký význam právě dnes, když se zdá, že se kolo historie opět točí směrem zpět, kdy se mezinárodní dělnické hnutí nachází v krizi a je na ústupu, dnes, kdy dlouhodobé působení kontrarevoluce (z počátku 90. let století) podporují chybné závěry mnohých pracujících, že neexistuje možnost skoncovat s kapitalismem.

Samotný historický vývoj nám pomáhá odhalit podstatu buržoazní propagandy, že socialismus je utopií. Nikdy v historii se žádný společenský řád neprosadil z ničeho nic na první pokus těch třídních sil, které v daný moment byly nositeli pokroku. Spartakus byl po povstání ukřižován, ale otroctví bylo přežité historicky. Po Velké francouzské revoluci byl Robespierre popraven, ale feudalismus už neměl žádnou budoucnost.

Buržoazie záměrně umlčuje, že potřebovala zhruba čtyři století, aby si upevnila moc. Potřebovala několik století od prvních záblesků buržoazie ve 14. století v obchodních městech severní Itálie až po buržoazní revoluce 18. a 19. století.

(Pokračování na s. 3)

ANO, BUDE HŮŘ

Nenapadlo mě lepší zhodnocení výsledku proběhlých voleb do Poslanecké sněmovny než věta v nadpise, ač není nijak originální. Domnívám se však, že je výstižná. Pro většinu občanů ČR.

Nebudu popisovat výsledky voleb, ty byly široce publikovány. Podrobně si je můžete prostudovat na stránkách volby.cz, pokud nejsou zrovna napadeny hackery.

Propad volebních výsledků stran, obecně považovaných za levice, vyvolal u stoupenců této levice tím větší zděšení, čím více jsou přesvědčeni o tom, že volby něco zásadního změní. Mě samotného pád ČSSD a především pád KSČM překvapil, ne snad proto, že bych se domníval, že tyto strany konají pro většinu voličů tolik dobra, že to prostě voliči musí ocenit, ale naopak proto, že obě strany příliš pozitivní práce pro blaho většiny po celou dobu své existence (skoro po tři dekády) nedělají a přesto si po léta udržovaly pozice jedněch z nejsilnějších stran české politiky. Už několikrát se objevily úspěšné nové subjekty, ale nikdy neznamenaly takovou zkázu pro zmíněné dvě strany, jako nyní.

Babiš málem králem (nebo diktátorem)

Nemíním hořekovat nad oslabením obou výše zmíněných stran. Snad povede k rozšíření povědomí o tom, že nejsou tím, zač se vydávají a že dělají hanbu svým názvům. Ve vztahu ke KSČM si toho už všimli i mnozí režimní politologové, kteří připouštějí, že tato strana není extremistická a nepředstavuje žádnou hrozbu pro současné pořádky (vládu oligarchie). Oproti tomu velmi varovně mi připadá zdrcující vítězství hnutí ANO typického oligarchy (zbohatlého samozřejmě pochybným způsobem, jinak to v takové míře ani není možné), který razí tezi „řízení státu jako firmy“. Nedávno se Andrej Babiš rádoby úsměvně překládá slovy, že chce bojovat proti demokracii (místo byrokracii). Pokud by své přefeknutí neopravil, dalo by se mu věřit. Funguje snad firma (v kapitalismu) demokraticky? Hlasuje se v ní o něčem a rozhoduje dle názoru většiny? Ne, plní se tam rozkaz odshora dolů.

(Pokračování na s. 4)

NĚKDO TO RÁD HORKÉ Studená volební sprcha

Výsledek předčil i největší pesimisty, ale nakonec není až tak překvapující, alespoň pro někoho ne.

Jsem přesvědčená o tom, že vedení by mělo odstoupit. Přední funkcionáři nesou vinu na volebním výsledku, jedná se o logický následek a důsledek jejich rozhodnutí, jejich výběru, jejich opatření, jejich politiky. Systematicky bylo bráněno stranické demokracii, umlčována opozice. Problém není v necelých 8 %, ale v tom, že strana nechala pracujícího člověka a ostatní citlivé složky společnosti na holičkách pro osobní prospěch a požitky plynoucí z funkcí.

Volební výsledek „zaručuje“, že práva, životní úroveň, osobní i kolektivní svobody pracujících se budou dále zhoršovat, přičemž KSČM systematicky vyklidila pozice třídního obhájce a organizátora dělnické třídy (dodávám, že je mi úplně jedno, že na dělnickou třídu se už ani v KSČM ledaskdy nevěří). Nepřípustné jsou také povolební proklamace nejvyšších představitelů o vyjednávání s vítěznou stranou. Byť tichá podpora prokapitalistické, protilidové politiky je trestuhodná.

Vedení KSČM nemá mandát, aby obrátilo hlasy svých voličů proti nim!

Stejně jako bylo již před lety zřejmé, že vedení KSČM není schopné sebereflexe, nemůže a ani nechce změnit politický směr, na jehož tobogán stranu přistrčilo a také, že bude-li strana pokračovat ve stejné politice jako dodnes, po příštích volbách si zatančíme na jejím hrobě.

Co tedy dělat? Je třeba, aby se všechny prosocialistické, třídní síly v KSČM zorganizovaly, mobilizovaly a okamžitě se pustily do organizování dělnického lidového hnutí na úrovni odborů, masových organizací, mezi lidmi obecně. Je třeba podpořit všechny k marxismu se hlásící mládežnické organizace a konečně vytvořit marxistickoleninský fungující stranu. Pokud to nebude KSČM, nedá se nic dělat. Je možné, že bude muset být vytvořen nový subjekt. Jinak musíme přijmout postup protilidové politiky, dalším zhoršováním životních podmínek lidových vrstev, s postupem fašizujících tendencí, vzrůstáním válečného nebezpečí bez možnosti obrany.

Věra Klontza-Jaklová

19. SVĚTOVÝ FESTIVAL MLÁDEŽE A STUDENTSTVA

českej delegácie sa napríklad viackrát stalo, že im bol pri kontrolách (ktorých tam bolo nespočetne) zadržaný časopis *Mladá pravda* alebo ďalšie propagačné materiály.

Občas sme si na festivale pripadali ako v klietke, izolovaní od celého okolia, pretože prakticky celé dianie sa uskutočňovalo v olympijskom areáli, kde mali prístup iba účastníci festivalu. Z bezpečnostného hľadiska sa to dá chápať, ale oproti minulým festivalom tu chýbal ten bezprostredný kontakt s miestnymi obyvateľmi. Konala sa síce napríklad manifestácia organizácii WFDY, ktorá však prebehla len v uzavretom olympijskom areáli a tým pádom ju široká verejnosť nevidela, tak ako tomu bývalo pri minulých festivaloch, kedy podobné pochody bývali v uliciach miest.

Festivalu sa zúčastnilo aj početné množstvo antikomunistov, niektorí z nich sa dokonca čudovali, ako je možné, že sa tam nachádzajú stánky komunistických organizácií. Zrejme nevedeli nič o histórii tohoto festivalu.

Potešujúcou skutočnosťou však je, že na festivale prebiehali aj rôzne konferencie a diskusie, a práve na konferencii o Kórejskom polostrove a zjednotení Kórey sa zúčastnilo najviac ľudí a podarilo sa zaplniť celú miestnosť, čo sa pri iných konferenciách nestávalo a miestnosti bývali poloprázdne. Na tejto prednáške sa podarilo nastoliť patričnú atmosféru protiimperialistického boja a ukázať, že pokrokoví ľudia celého sveta podporujú ľudovodemokratickú Kóreu a jej hrdinský ľud v boji proti imperialismu.

Ak mám celkovo zhodnotiť svoju účasť na festivale, tak som s ňou aj napriek niektorým vyššie uvedeným nedostatkom spokojný a môžem skonštatovať, že účasť na festivale splnila svoj účel.

Alexander Velitš

ŘÍJNOVÉ VOLBY — ZOUFALOST „DEMOKRACIE“

(Dokončení ze s. 1)

V mém okolí o volbách téměř nikdo nediskutuje, nikoho nezajímají, nikdo se o ně nepře, ačkoli se tyto lidé o veřejné dění zajímají. Podobný trend spatřuji na komunální úrovni. Nazval bych ho uvědomělou politickou bezmoci.

Spontánní volební neúčast je především důkazem větší politické vyspělosti lidí, než jsou politické strany, KSČM nevyjímaje. Je polem neoraným, prostorem, v němž by se měl revoluční subjekt pohybovat a zúrodňovat ho. V první řadě tyto (většinou) proletáře přesvědčovat, zapojovat, zároveň vzdělávat a organizovat, a to nikoliv primárně proto, „abychom se účastnili voleb a uspěli v nich“, ale zejména proto, abychom dennodenně prosazovali zájmy proletářské a lidové většiny obyvatel, a nejen tím výhledově připravovali svržení zastaralého a prohníhého kapitalistického uspořádání. Že jednou z tribun, z níž budeme na této cestě bojovat, bude i tribuna parlamentní, musí být zřejmé. Všem, včetně našich nepřátel a nevoličů však musí být jasné, že se nebude jednat o tribunu jedinou, a že její dosažení bude prostředkem, nikoliv cílem, účelem.

Nízká volební účast ukazuje ještě v jednom momentu pozitivní trend, který ale dialekticky obsahuje zároveň nebezpečí do budoucna. I přes posílení sil, které se tváří alternativně, a poprvé v historii jako součást obecně silných buržoazních stran tak často i jejich zástupci hovořili (zde nejvíce SPD a Piráti), jejich nástup neznamenal zásadnější zvýšení voličské účasti, pouze přeskupení ve volební podpoře. Je hrozba do budoucna, jakou cestou se oligarchické (ANO) a nacionalistické (SPD) síly budou ubírat, jak budou zemi řídit v moři imperialistické globalizace. Nebezpečí tkví zejména v možném oklešťování formální demokracie, sociálních a dalších lidských práv, v postupující fašizaci společnosti. Na ni ovšem systematicky zadělávaly dosud vládnoucí politické strany a je řídicí mocenské klany (kapitál, média, „vědci“, veřejně známí lidé, fakticky služebníci kapitalismu) - především TOP 09 a STAN, KDU-ČSL a ODS.

Mnoho lidí považuje fašizaci společnosti za průvodní jev současných voleb, a to zejména v posílení SPD. Vymlouvat se na to, která oligarchové a nacionalisté vykrádají sociální a pokroková témata protikapitalistických sil, i když jejich obsah je protilidový, nevědecký, agresivní, je dalším z důkazů neschopnosti, malomyslnosti a totálního úpadku zejména KSČM. Dějiny se jako fraška s možným špatným koncem opakují. Fašisté, nacionalisté a jejich spojenci cestou sociální demagogie postupovali téměř vždy. Vymlouvala se snad KSČ ve 30. letech 20. století na to, že jí kradou volební priority? Činí tak snad KS Řecka ve svém boji se Zlatým úsvitem? Chytají se jako tonoucí stěbla podobného vějíčky skuteční ruští komunisté (nikoli věrčůška z KSRF) v odlišování se od Jednotného Ruska a jemu podobných? Nikoli, tyto strany to nepotřebovaly a nepotřebují. Jednak nebalamutily lidi tím, že by prostřednictvím buržoazních voleb něco zásadního změnily, jednak jim volební klání nebylo a není soupeřením o koryta. A především, jejich revoluční činnost, obsah, nikoli pouze formální prohlášení, a také program je jednoznačně od jmenovaných odlišovaly.

Je příznačné, že podobné nářky a výmluvy slyšíme od těch sil, jež se od zastupování zájmů dělníků, dalších proletářů a utlačovaných lidí odchýlíly, případně je nikdy nehájily, ačkoli se tak sami prezentují. Činí tak Die Linke proti AfD v Německu, sociální demokraté, Komunistická

strana Francie proti Národní frontě, na Slovensku Smer-SD a KSS proti Kotlebovi apod.

Volební účast a její výsledky nejsou ničím jiným, než zoufalým voláním lidí po alternativě. Dnes je to patrné více než kdy před tím. Ačkoli vidím znatelné nebezpečí v ANO a SPD, je třeba na základě zhlédnutí některých předvolebních debat uznat, že tyto strany působily mnohem alternativněji než většina zástupců KSČM. Ba co víc. Že KSČM není revoluční, protisystémovou stranou, víme dávno. Že je ale natolik argumentačně a osobnostně neschopná i ve srovnání se zástupci systémových, buržoazních stran, to v předvolebním období až zaráželo. Inu, vývoj nelze zastavit a **rozklad KSČM pokračuje.**

Jsem velkým odpůrcem přeceňování i podceňování fašizace společnosti. Ta zde skutečně postupuje a pokračuje. Zatím v důsledku krizového stavu kapitalismu včetně migrace a utahování šroubů imperialistického bloku, do něž jsme byli zavlečeni (EU), mírně nabrala na obrátkách. Nemyslím si však, že se fašizace nějak výrazně podepsala na volebním úspěchu ANO a SPD, resp. podepsala se, ale spíše okrajově. Dle mého se jednalo spíše o zoufalé volání člověka ztraceného v poušti, který z dálky vidí oázu, z níž na některých domech vlaje maskovaný prapor nenávisti a fašismu, aniž ho tento člověk dovede rozeznat. Jako Damoklův meč nad námi visí hrozba, pakliže se tyto síly nezkompromitují a vzájemně v následujícím období nesežerou, přeměny těchto protestních hlasů v uvědomělé. Pokud k tomu přidáme zákonitě narůstající společenské i mezinárodní napětí, skutečně se můžeme obávat přeměny těchto hlasů v otevřeně nenávistné, fašistické. Prudce narůstající počet členů SPD (až 11 tisíc), zejména mladých a ekonomicky aktivních lidí, je v tomto případě alarmující. Třídní boj tak může být jako už tolikrát v minulosti „zastřen“ záclonou odvádění pozornosti, svárů, sporů, hádek či dokonce vraždění mezi proletáři z různých zemí, etnik a náboženských skupin.

Záložní železko v ohni v autoritativnějších formách kapitálu však mají a dlouhodobě fašismu dláždí cestu i další strany. Asi nejsilnější dosud byl korporativismus „bílých límečků“ s krvavými rukama, inspirovaný Husserlem a u nás silně zastoupený v TOP 09 a STAN. Fašizační tendence však skrývají i konzervativní kruhy ODS, spjaté s částí bývalé garnitury Mladých konzervativců, sympatizantů Václava Klause a jeho syna, jakkoliv oba jmenovaní všemi svými názory do této skupiny nepatří. Klerofašismus vystrkuje rohy zase z katolických kruhů blízkých známému vyznavači sudetáckých bludů Danielu Hermannovi a pražskému arcibiskupovi Dukovi.

Známe také opačné, pozitivní příklady, kdy přes nástup mezinárodního fašismu dokázaly pokrokové síly svůj vliv upevnit a zvýšit. Jimi se řídíme. Nikoli mechanicky, ale dialekticky, tvůrčím způsobem. Vzorem nám v tomto musí být naše KSČ z předválečného období, byť se v současnosti v mnohém nacházíme ve zcela jiných podmínkách. Je však třeba chápat, že KSČ nejen že nedopustila, aby „protestní“ hlasy masověji spolky fašistické strany (kromě Sudetoněmecké strany, ale i mezi sudetskými Němci dokázala vzhledem k podmínkám ve srovnání se sociální demokracií uspět), ale kvalitou svého členstva a politiky z těchto protestních hlasů dokázala s jejich přispěním tvořit uvědomělé zastánce vlastních zájmů. Že vlastní

praxí posouvala pokrokovým směrem celé politické spektrum. Kvalitou a silou svého masového vlivu kultivovala tehdejší životní styl společnosti, kulturu a umění. Zároveň potlačovala buržoazní kulturu, paralelně budovala kulturu novou, avantgardní. Že tlačila reformistické, další maloburžoazní síly, ale i část buržoazie, aby se musely přihlásit k obraně republiky, ke spojenectví se SSSR. Že dotlačila všechny fašistické síly, nejen Sudetoněmeckou stranu, do pozic, v nichž mohly mnohem obtížněji halit své skutečné zájmy sociální demagogii a z nichž agresivní, teroristická, protilidová a protinárodní koncepce přímo čísel. A konečně. Že tím připravila velkou masu lidí a stranu samotnou na hrdinský protinacistický odboj.

Jak končit a nebýt pesimistický? Silení oligarchů, nacionalistů a pseudoalternativců má především na svědomí tento systém. Svůj podíl viny však nese i sociálnědemokratické běčko, zcela neschopná KSČM. Nejen její vedení, ale téměř celá organizační struktura. Nemyslím jí všechny členy, nýbrž jádro organismu strany. Už reakce na volební výsledky postě ukázaly, že tato strana není schopná vlastní reflexe a změny. Je nejvyšší čas začít budovat ze všech komunistů z různých pokrokových, antiimperialistických organizací zcela novou revoluční stranu. Než nás fašisté zatlačí ještě více do rohu. Že je třeba změnit KSČM? Kolik pokusů o takovou změnu nevyšlo, jak úspěšná je organizačně a prakticky za dlouhá léta tzv. stranická levice? Že několik pokusů o založení nové strany skončilo krachem? To je pravda. Proč se tak stalo? Zjednodušeně proto, že byli „budovatelé nových stran“ příliš svázáni s praxí KSČM, negativy revolučního socialismu období jeho úpadku, nostalgismem, a na druhé straně organizační, politickou netrpělivostí, reprezentovanou přesvědčením, že hlavním úkolem nové strany je ihned se účastnit voleb na různých úrovních samosprávy tohoto státu. Kdo je pohlcen touto netrpělivostí, myslí si, že je možné objevit nějakou zkratku v cestě za úspěchem revolučního subjektu, resp. kdo tuto netrpělivost nemínil opustit, ať se do budování nového subjektu nepouští. Posledním důkazem nezdaru takto pojímaného pokusu, nám nejbližším, je Slovensko (Vzdor - strana práce).

Cesta vpřed bude zcela jistě rámována řadou neúspěchů, prozkoumáváním terénu, na němž systematicky nikdo z revolučních subjektů desítky let nepracoval. Úpravami našich cest dle nových zkušeností a zejména našeho teoretického základu. Dílčí aktualizací našich teoretických zásad dle těchto cest a zkušeností. Drobnými i většími úspěchy. Kdo je o řečeném přesvědčen, měl by se na danou cestu vydat. Třeba na ni zjistit, že na její absolvování nemá nervy a trpělivost. I takové zkušenosti máme. Naopak řada pochybovačů může být přesvědčena praxí o opaku. Je několik hodin po dvanácté. Přestaňme mrhat energií, časem a talentem na oživování reálné mrtvého organismu. Vydat se na novou cestu je naše proletářská povinnost, věc svědomí. Ty, kteří jsou citově a životně svázáni s KSČM, může přesvědčit pouze praxe nového subjektu, zapojí-li se do jeho budování dostatečný počet schopných lidí a budou-li postupovat správně. Nerespektovat však kritérium pravdy, praxi KSČM lidmi životně a citově nesvázanými s ní však hraničí s ignorací, případně formálním revolucionářstvím naroubovaným na reformistický obsah. Jedná se o jakýsi proletářský „hřích“. Přinejlepším.

Petr Konrád

Pravda zůstane pravdou,
i když je v menšině!

LENIN

www.komsomol.cz

Vážené soudružky, soudruzi, následky chyb či nečinnosti se vždy v politice projevují se zpožděním. Chceme-li správně určit příčiny porážky KSČM v loňských krajských volbách, či letošní katastrofy ve volbách do Poslanecké sněmovny, pak se musíme zabývat tím, jak se vyvíjela naše strana a jak ovlivňovala chod společnosti. Protože nechceme být pouhou volební stranou, nelze výsledky spojovat pouze s volební kampaní, ale s obdobím nejméně celého volebního čtyřletého cyklu.

Pokud jde o stranu samotnou, pak si dovoluji připomenout varovná slova z dopisu obvodní organizace v Praze 6 zasláná 5. zasedání ÚV, které se konalo 17. 12. 2016. „Strana dlouhodobě stárne, počet členů ubývá, ztrácí organizační sílu, k ideové jednotě máme daleko. Pro akční jednotu již chybí nejen naplnění podmínek, ale zejména vůle vedení strany pod řízením současného předsedy věci měnit. V důsledku toho, že strana upadá do pasivity, ztrácí schopnost masové práce, transformuje se stále více do strany volebního typu. **Chybějící**

radikální politiku nahrazují pouze slova a především opoziční iniciativu přebírají jiní, od malých spolků až po různá účelově zřízovaná hnutí. Velmi špatné výsledky krajských voleb nepovažujeme za náhodu, ale za důsledek velmi vážného stavu strany. Umocňují v nás obavy, že nedojde-li v brzké době uvnitř KSČM k potřebným změnám, **existuje reálné riziko, že naše strana ztratí postavení největší opoziční strany a bude směřovat na okraj volitelnosti.**“

Připomeňme rovněž, že ztráta třídního ukotvení, absence spojování parlamentní a mimoparlamentní práce a nedůrazná opoziční politika se stejnými tvářemi přivedla nemalé množství voličů KSČM k pocitům, že jsou zrazováni. Kulhající zásadovost lze dokumentovat na nezapomenutelném příkladu hlasování poslanců Alexandra Černého, Jiřího Dolejše a dalších ve prospěch rozšíření NATO, podobné důsledky měla podpora navyšování příjmů poslanců apod. Pro část našich voličů jsme do jisté míry splynuli s politickou mocí, ze které se tak

vychytrale uměli vyhat sami její realizátoři jako např. A. Babiš. Ztráty, které KSČM utrpěla, se pohybují kolem 50 % na všech úrovních organizačních článků, což při vědomí, že jde o volební témata celostátní povahy, dokazuje, že odpovědnost musí přijmout především vrcholové vedení a osobně V. Filip. Volání po mladých lidech ze strany Jiřího Dolejše, který nikterak nepomáhal KSM při překonávání zákazu ze strany výkonné moci zni velmi podivně a nekorektně. Vážení soudruzi, kteří jste ve vrcholových pozicích mnoho volebních období, měli jste vůbec zájem, aby vyrůstli noví „Karlínští kluci“, kteří by vám byli konkurencí a pro stranu alternativou? Ne, vy jste se rozhodli jít jinou cestou, upřednostnili jste přehnanou opatrnost, nekonzistentnost vůči kapitalistické moci s oporou opakovaného tvrzení, že budeme-li důrazní, že KSČM zakážou. Ano, mladé lidi potřebujeme, musíme jim dát větší prostor, ale nezapomeňme, že jde především o to, kdo a co říká a jak důvěryhodně působí na veřejnost. Mimochodem přitažliví politici levice, za kterými jde nemalá část

mládeže v Evropě, např. Mélenchon se narodil v roce 1951 a Corbyn v roce 1949.

Ztráta příznivé voličů a důvěry se zvláště výrazně projevila u čelních funkcionářů, kteří působí jako profesionálové a pravidelně vystupují v televizi a v novinách. Jiří Dolejš přišel ve srovnání s volbami v roce 2013 o 4095 přednostních hlasů a Vojtěch Filip o 2860 preferencí. Počty preferenčních hlasů konkurentů ve stejném postavení u jiných subjektů jsou o stovky procent vyšší. Ani představy, že všichni jsme ve stejné míře odpovědní za volební ztráty, nemají opodstatnění. Nebyli to členové ÚV, ale VV pod vedením současného předsedy, kteří rozhodli o urychleném schvalování kandidátky do PS již v průběhu březnového zasedání a odložili konečné projednání volebního programu ústředním výborem až na konec června, kdy již větší zásahy nebyly ani možné.

Volám po sebekritice těch, kteří **dlouhodobě v pozicích nejvyšších** přehlížejí podněty členské základny a kteří se nemohou vyvázat z odpověd-

ností za fatální volební porážky KSČM. Jsme nad propastí a je na nás jaké řešení přijmeme a jakým způsobem se zapíšeme do dějin. **KSČM potřebuje viditelné impulsy změny, jak v oblasti personální, tak programové, vraťme se k aktivní, zásadové komunistické politice a taktice, o které jsem mluvil na IX. sjezdu.**

Navrhují proto, aby ÚV KSČM rozhodl o svolání mimořádného sjezdu KSČM na duben 2018. **Dále navrhuji**, aby pokud se Vojtěch Filip na dnešním jednání ÚV nevzdá funkce předsedy a pro případ, že Stanovy neumožňují jeho dnešní odvolání, aby byl ÚV KSČM vyzván k rezignaci. Pokud jde o to, kdo by do mimořádného sjezdu řídil stranu, pak připomínám, že máme statutárního místopředsedu Petra Šimůnka, který se může plně soustředit na řízení KSČM, neboť není nikterak zatížen povinnostmi poslance.

Ivan Hruža
27. 10. 2017

ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA K 100. VÝROČÍ VŘSR

(Pokračování ze s. 1)

Plně se prosadila, až když se kapitalistické výrobní vztahy vyvinuly natolik, že sama dokázala prosadit zrušení feudalistických výrobních vztahů. Politické porážky, které si připsala na vrub v tomto období, nezpochybňují fakt, že bylo historickou nutností, aby zastaralé přežitě feudální výrobní vztahy byly nahrazeny kapitalistickým vztahem kapitalista – dělník.

Marně tvrdí představitelé buržoazie, že nad kapitalismem nelze zvítězit, že je nenahraditelný a věčný a že třídní revoluční boj již nepředstavuje páku historického vývoje.

Celá desetiletí trvání a úspěchů socialistické společnosti, na jejímž počátku stála VŘSR, prokázala, že je možné vytvořit společnost bez pánů, bez kapitalistů, kteří jsou soukromými vlastníky výrobních prostředků. Tento závěr nezpochybňuje ani fakt, že se jí nepodařilo definitivně zvítězit nad kapitalistickým vlastnictvím a kapitalistickým ziskem.

SOCIALISMUS ZŮSTÁVÁ STÁLE AKTUÁLNÍ, POTŘEBNÝ A REALISTICKÝ

Nutnost a aktuálnost socialismu, možnost zrušení soukromého vlastnictví konkrétních výrobních prostředků vyplývá z vývoje samotného kapitalismu, který vede ke koncentraci kapitálu. Kapitalistické vlastnictví představuje brzdu společenskému charakteru výroby. Kapitalistické vlastnictví znemožňuje, aby žili pracující ve společensky organizovaných lepších podmínkách, které odpovídají vzrůstajícím lidským potřebám: aby měli všichni zaměstnání bez hrůzy z nezaměstnanosti, aby pracovali méně hodin a mohli si vychutnat lepší životní úroveň včetně společenského, kvalitního, bezplatného vzdělání, školství a sociální péče.

Tyto možnosti tvoří dělnická třída svoji prací v rámci kapitalistického systému, dále je rozšiřuje rozvoj vědy a technologie. Ale ve společnosti, kde je veškerá produkce určována na základě soukromého kapitalistického zisku, jsou potřeby dělnické třídy a lidových vrstev potlačovány. Cyklické kapitalistické hospodářské krize jsou součástí „DNA“ kapitalismu a neustále se prohlubují, zvyšuje se jejich frekvence, z čehož vyplývá, že se vždy rychle zvýší nezaměstnanost, rozšíří se špatně placená práce, práce bez sociálního

zabezpečení, dochází k restrikcím osobních svobod, na bílé dni jsou imperialistické války a intenzivní konkurence na trhy a území. Období konkurentů jsou krátká a neudrživá.

Zhoršování pracovních a životních podmínek se týká celého kapitalistického světa a bez výjimky i ty nejrozvinutější kapitalistické státy i přes to, že se zvyšuje produktivita práce. Samy tyto státy a jejich výzkumná centra potvrzují, že se snižuje příjem pracujících, zatímco se zvyšují zisky kapitalistů.

Tak jako v minulých obdobích společenských změn, stejně tak dnes rozhodující faktory rozkladu starého společenského vykořisťovatelského systému představují vnitřní rozpory, vyostření systémových protikladů. Ty dávají možnost, aby se zintenzivňoval třídní boj a aby dostal rozhodující sílu. Dnes v době monopolního kapitalismu, se zostřuje základní rozpor systému. Tedy zatímco práce byla zespoličněna stejně jako výroba, což je jednoznačné, většinu výsledků lidské práce si přivlastňují akcionáři monopolních uskupení. Jedná se akcionáře-parazity hospodářského života, kteří přesto, že jsou pro výrobu a ekonomiku naprosto zbyteční, zneužívají a vykořisťují pracovní sílu. Tito akcionáři často ani nemají tušení, kde se nacházejí anebo co vyrábějí monopoly, jejichž akce vlastní a z nichž jim kanou značné osobní zisky.

Zároveň s nadvládou monopolních uskupení je posilována tendence k relativní stagnaci, tedy stagnaci týkající se možnosti a dynamiky, které vytvářejí současnou úroveň rozvoje výrobních sil, toho, co je možné vyprodukovat (v jaké kvalitě a množství), pokud by se společnost zbavila zisku, coby motivace výroby. Parazitický charakter a relativní stagnace se skládají z tzv. *plánované nebo přirozené likvidace zboží (využívání vědeckých znalostí pro omezení života produktů), z omezování využívání technologií prostřednictvím tzv. patentů, které vlastní monopolní uskupení, z omezování oborů, které nepřinášejí momentálně zisk (např. seismologie a obrana proti zemětřesení), ničení přírodního prostředí prostřednictvím jeho nelogického využívání vedeného kritikem maximálního možného kapitalistického zisku, ohromné dotace do vědeckého výzkumu výroby zbraní a prostředků potlačování odporu a další.*

Dnes negativní poměr sil na úkor

dělnické třídy vytváří dojem (pod tlakem převládající buržoazní ideologie), že moc a účinnost kapitálu jsou neporazitelné. Ale nemůže být zakryta hniloba kapitalismu a objektivní možnost zlikvidovat soukromé vlastnictví výrobních prostředků, možnost jejich zespoličnění dělnickou mocí a následně využití v rámci centralizovaného plánování s jediným kritériem, kterým je společenský zisk/prospěch.

Veškerá historie VŘSR a všeho, co jí předcházelo, dokazuje, že nevyhodný poměr sil není věčný a není nemožné jej změnit.

OBJEVENÍ SE PŘÍZNIVÝCH PODMÍNEK PRO REVOLUČNÍ ZMĚNU

Fakt, že se vytvořily předpoklady pro vybudování socialistické – komunistické společnosti, se nespojuje automaticky s její realizací. Jednu důležitou příčinu představuje fakt, že na rozdíl od přírodních zákonů, společenský vývoj předpokládá náležitou aktivitu lidí s cílem starý společensko-ekonomický systém svrhnout a nahradit jej novým.

Vypuknutí socialistické revoluce (stejně jako každé společenské revoluce, které kdy historie poznala) předpokládá vytvoření situace, ve které je oslabována schopnost vládnoucí třídy pohlit revoluční snahy, potlačit a deaktivovat lid.

Lenin vyjádřil význam (podstatu) revoluční situace a určil hlavní objektivní a subjektivní charakteristiky, které se koncentrují ve společnosti v předvečer revoluce:

-- Ti „nahore“ (vládnoucí třída kapitalistů) nemohou vládnout a řídit, jak mohli dříve.

-- Ti dole (dělnická třída a lidové vrstvy) nechťejí žít jako dříve.

-- Je zřetelná neobvykle zvýšená aktivita mas.

Tímto způsobem zbídačení těch „dole“ a jejich nespokojenost katalyzují jejich politickou aktivitu, zatímco „nahore“ převládají rozpaky, neschopnost, rozpory a nerozhodnost.

Projevení se takovéto situace, příhodné pro revoluční svržení kapitalismu, má objektivní charakter, vyplývá z náhlého vyostření kapitalistických rozporů. Ale, jak trefně poznamenává Lenin, každá revoluční situace se nepřemění v revoluci. Ani reakce lidových vrstev, ani krize vládnoucích vrstev nevyvolají změny samy od sebe, pokud neexistuje

plánované revoluční povstání dělnické třídy, vedené její nejuvědomělejší, nejpokrokovější složkou.

Jinými slovy, aby se mohla projevit dělnická revoluce, je třeba, aby existovalo pokrokové politické vedení – komunistická strana, která je vybavena teoretickou analýzou a prognózou dalšího vývoje založenou na marxisticko-leninské kosmoteorii a organizačně schopná vést revoluční povstání dělnické třídy.

Přirozeně není možné, aby byly předpovězeny všechny faktory, které mohou vést k revoluční situaci. Historická zkušenost ukázala jako velmi důležitý faktor velmi hlubokou krizi spojenou s imperialistickou válkou.

První vítězná dělnická revoluce v Rusku byla výsledkem schopnosti dělnické třídy a vedení její strany převzít tuto roli v analogických podmínkách. Lenin s úspěchem předvídal možnost brzkého projevu revoluční situace v zemi a pravděpodobnost, že se Rusko stane nejslabším článkem imperialistické soustavy v tehdejších geopolitických podmínkách.

CESTA BOLŠEVIKŮ K VÍTEZSTVÍ V ŘÍJNU 1917

V carském Rusku před první světovou válkou, i přes to že se velmi rychle rozvíjel kapitalismus, přezívala řada prvků starého absolutistického státu včetně a především instituce carské moci. Existovala také masa drobných rolníků na venkově, která trpěla pod tlakem feudálních přežitků.

Revoluce v letech 1905-1907 vedla k vytvoření Státní dumy, tedy jakéhosi zákonodárského zastupitelského orgánu s velmi omezenými pravomocemi, což v žádném případě nemůžeme vnímat jako přechod k typické buržoazní zastupitelské demokracii. Vytvoření Dumy ztělesňuje jakýsi kompromis mezi částí buržoazie a carským systémem. Na venkově, přestože nevolnictví bylo zrušeno již v roce 1861, trpěly ohromné masy rolníků pod útlakem velkých vlastníků půdy, kteří je nutili k nuceným pracím (robotě) anebo odevzdávání až poloviny jejich vlastní produkce.

V období revoluce roku 1905 se zrodily sověty coby organizační buňky revoluční aktivity třídy pracujících v rámci podmínek vyostřeného zápasu stávkového boje a třídních střetů. Představovaly novou formu organizace dělnické třídy se

zvolenými představiteli a fungovaly jako podhoubí a inkubátor pozdější podoby dělnické moci.

Vytváření ohromných továren v neuralgických bodech, ve velkých městech jako Moskva nebo Petěrburg (později Leningrad) vedlo k důležitému rozvoji námezdní práce. Tento proces měnil dělnickou třídu na základní společenskou sílu i přes fakt, že nebyla nejpočetnější skupinou obyvatelstva a nebyla rovnoměrně rozložena po celém carském impériu.

V takovýchto podmínkách vytvořili bolševici strategickou linii, jejímž cílem bylo prostřednictvím rozvoje třídního boje zajistit dva důležité problémy: a) politickou nezávislost dělnické třídy v rámci buržoazně demokratické revoluce tak, aby se dělnická třída nestala pouhým přívěskem buržoazie bez možnosti vlastní politiky a akce, b) vedení celého lidového hnutí dělnickou třídou (tedy společenské spojenectví proletariátu a malých a středních rolníků) tak, aby revoluce měla radikální charakter ve vztahu k historické epoše, aby strategie bolševiků byla podpořena linií: společně se všemi rolníky proti středověku, a později s chudými rolníky a poloproletáři proti kapitalismu, společně proti zbohatlíkům venkova.

Tato strategie stála částečně na zhodnocení, že objektivní rozvoj kapitalismu v Rusku se dostal do rozporu s degenerovaným politickým konstruktem ruského carismu a přežívajícími relikty nevolnictví na venkově a na myšlence revolučního procesu v evropském rozměru. Zároveň, buržoazie v roce 1905 již nepředstavovala pokrokovou sílu, jako tomu bylo v době buržoazních revolucí v 18. a 19. století. Kapitalismus v této době již ve světovém měřítku přešel do své imperialistické fáze. Spíše se už musel bránit, než by usiloval o nějakou politickou revoluci a to od momentu, kdy se jeho antagonistická dělnická třída zorganizovala jako samostatná politická síla.

Lenin tedy hodnotil, že revoluční změna by měla vytvořit nějakou dočasnou revoluční vládu, tzv. demokratickou diktaturu proletariátu a rolníků, která by realizovala, co bylo obsaženo v minimálním programu bolševiků (ústavní shromáždění, všeobecné volení právo, zemědělská reforma ad.).

(Pokračování na s. 5)

ČESKÉ TŘÍDNÍ ODBORY NA FÓRU SOLIDARITY S KUBOU, PALESTINOU A SÝRIÍ V BRUSELU

Díky delegování Odborovým sdružením Čech, Moravy a Slezska jsem měl tu čest odpovědět svou přítomností na pozvání Světové odborové federace na odborářské fórum solidarity s Kubou, Palestinou a Sýrií pořádané pod patronací řeckého komunistického europoslance Sotiriase Zarianopoulouse v budově europarlamentu v Bruselu pod názvem „Pracující všech zemí proti imperialismu, válkám a intervencím EU a paktu NATO, v solidaritě s lidem Palestiny, Sýrie a Kubu“. Akce se zúčastnila řada delegátů z Řecka, Kypru, Turecka, Švédska, Bosny, Srbska, Rakouska a dalších zemí.

Po úvodním projevu Sotiriase Zarianopoulouse promluvil předseda řeckých třídních militantních odborů PAME Giorgios Perros nejen o problematice Řecka, nátlaku Trojky, zradě vlády Syrize a šovinistické strany ANEL, o přítomnosti paktu NATO v zemi, ale i o složitosti problematiky sociálních práv v celé EU, o zásadních problémech, jako je cena pracovní síly, vykořisťování monopoly, útlak třídního odborového hnutí, emigrace za prací, xenofobie i o solidaritě s lidmi postiženými

imperialistickou válkou a sankcemi. Předseda syrské odborové centrály GFTU Jamal Kadri obsáhle připomněl situaci syrského lidu, provokace imperialistických a reakčních sil uvnitř syrské společnosti, připomněl úlohu USA a EU při rozněcování války proti syrskému lidu i sankce, které na něj dopadají. Kadri potvrdil solidaritu s dalšími oběťmi imperiální politiky: s Kubou, Palestinou a Venezuelou. Intervenci politika a podpora terorismu je namířena proti svobodě syrského lidu, demokratickým principům a legitimně zvolené reprezentaci země. Jedná se o vměšování zahraničních reakčních sil s katastrofálními následky pro syrský lid a jeho lidská práva. Na závěr Kadri poděkoval za projevy solidarity a za bratrství Světové odborové federace a řecké odborové centrály PAME.

Kvalita projevů jednotlivých účastníků se nelišila. Přesto je nutné říct, že řeční organizátoři prokázali politickou i osobní vyspělost, vynikající analytické schopnosti a zúročení zkušeností z vlastního odborového boje. Není to zrada žluťáckých odborů, podlézavost vládnoucími strukturám, není to

kolaborace se strukturami EU či NATO, je to vlastní odvážný boj za pracující svých národů a za jejich úspěšné spojení ve společné věci – internacionalismu. Žádné vystoupení nebylo sobecké nebo izolované. Naopak všichni citlivě zhodnotili problémy pracujících vlastních zemí, např. nezaměstnanost, nízké mzdy, nedostačující sociální zabezpečení, liberalizaci pracovního trhu a narušení základních práv pracujících, nikdo však nezapomněl na spojitost s ostatními zeměmi Evropy a světa a každý připomněl svou solidaritu s těmi, kteří nesou největší tíhu nátlaku imperialismu, ať už v blokádě, okupaci, rasismu nebo válce: Deklarovali jsme solidaritu s Kubou, Palestinou a Sýrií, stejně jako se všemi zeměmi, které upřednostnily práva vlastních pracujících tříd nad zájmy koloniální politiky velmocí.

Sám jsem měl možnost vystoupit jménem jediných českých třídních odborů OS ČMS a vyjádřit naše postoje vůči Kubě:

„Jsem vděčný, že mohu jako zástupce českých třídních odborů OS ČMS sdělit, že naše třídní odborové sdružení odmítá jakékoliv ústupky politice imperialistů a reakce proti Kubě, odmítá záškodnické a teroristické akce proti této svobodné a nezávislé zemi, odmítá kriminální politiku blokád a odmítá všechny snahy, které by měly podkopat revoluci a její vymoženosti. Kuba, to je opravdu pevnost důstojnosti v regionu, to je jedna ze základů protimperialistického boje, symbol revolučního odhodlání, socialistického humanismu a internacio-

nalismu. Řada našich členů se účastní aktivit posilujících solidaritu s Kubou, mezi ty nejaktivnější patří náš soudruh Vladimír Sedláček, jehož překlady závažných informací ohledně blokád a dalších aspektů života na Kubě zásadně přispěly v našem boji za porozumění a spravedlnost vůči Kubě.“

Palestíně:
„OS ČMS rovněž odmítá sionistickou politiku útlaku palestinského lidu, rasismu, státního terorismu a podpory fundamentalismu, etnického čištění a okupace. Podobně jako ve věci Kubu navazujeme na historické vazby mezi naší vlastní a našim lidem a Palestinci bojujícími za svobodu a suverenitu. Připomenu, že Jásir Arafat byl nositelem nejvyššího československého vyznamenání a že dodnes cítíme čest za roky, kdy jsme otevřeně podporovali Organizaci za osvobození Palestiny, kdy naše solidarita měla materiální základ. Jsme přesvědčeni, že přijde den, kdy palestínští vlastenci opustí izraelské věznice, kdy už nebude okupace, kdy už nebude rasismu, kdy padne izraelský apartheid a nad Palestinou vyjde konečně slunce upírané 70 let!“

A Sýrii:
„Někteří z nás se v září zúčastnili odborářského fóra na podporu syrského lidu v Damasku. Sýrie se stala jednou z posledních obětí imperialismu v tak velkém rozsahu. 6 let se země potýká s terorismem, 6 let umírají syrští lidé v extrémních bojích. To vše jen kvůli tomu, že se Sýrie nevzdala své suverenity. Podporujeme proto boj syrského lidu, Syrské arabské armády a jejich

spojenců proti terorismu, který exportuje imperialismus, sionisté a reakční monarchie regionu. 92 procent osvobozeného území je neskutečný výsledek, důkaz ohromného vzepětí. Přesto i dnes dochází vinou fundamentalistů a imperiálních agresorů k utrpení syrských lidí. Dochází k podpoře terorismu, bombardování, a především je syrský lid nucen snášet následky sankcí. Tato politika si zaslouží odsouzení.“

Bruselské setkání znovu prokázalo nezbytnost třídního přístupu v odborovém a politickém hnutí. V projevech zaznělo jasné odmítnutí agresivních struktur jako např. EU, která znamená sjednocení kapitálu proti pracujícím. Je ohromná škoda, že taková jasnost postojů nezazněla u nás doma, kde jalové předvolební řeči jen dokázaly zaostalost a zlišťmost politické reprezentace a údajné opozice a alternativ a kdy velkohubá gesta žluťáckých odborů dokázala vyhloubit propast mezi sociálně demokratickou aristokracií v odborové konfederaci a skutečnými třídními bojovníky za práva a prospěch pracujících.

Poučení pro Česko vyplynulo zcela jasné: Je nezbytné ještě posílit členskou základnu třídních odborů, její akcesposobnost a vyspělost. Na tom závisí kvalita života naší i budoucích generací. Je to poučení, že národ národem dělají pracující a jejich boje, nikoli kariéristé, kramáři a hokynáři s jejich primitivními maloměst'áckými představami a iluzemi.

Martin Peč

PŘÁTELÉ LATINSKÉ AMERIKY GRATULUJÍ VENEZUELE K VÝSLEDKŮM REGIONÁLNÍCH VOLEB

Svaz přátel Latinské Ameriky a Karibiku spolu s dalšími občany a organizacemi pogrataloval diplomatickému zastoupení Bolívarovské republiky Venezuela v Praze svým prohlášením k vítězství Bloku vlastní v regionálních volbách, které drtivě vyhráli příznivci prezidenta Madura a Bolívarovské revoluce. Krize z let 2015 – 2016 začíná být překonána, k této situaci dopomohl i lidový odpor proti pravicovému extrémismu a fašistickému násilí v ulicích, které organizovala opozice. Podobný odpor

vyvolala i Trumpova snaha o uskutečnění vojenské intervence do Venezuely. Lidová vůle ubránit suverenitu se projevila i ve společných manévrech vojska a občanů. Ultrapravice, která zneužívala sankci a sabotáží v oblasti zásobování, tak narazila na odhodlání nejen armády, ale i milionů občanů. To se projevilo i ve výsledcích voleb, které převýšily maximum za posledních 15 let.

„Gratulujeme vládě Bolívarovské republiky Venezuela, prezidentu

Nicolasi Maduru Morosovi, lidu Venezuely a diplomatickému zastoupení v ČR k výsledku regionálních voleb, který předčil naše optimistická očekávání a překročením 15letého maxima dokázal, že lid svou podporou vlasteneckých a revolučních kandidátů z velké části odvrhl reakci řízenou oligarchií, impériem a zahraničním kapitálem. Tento výsledek je příkladem úspěchu rozhodné a nekompromisní politiky, která se projevila už ve zřízení Ústavodárného shromáždění. Blaho-

přejeme k tomuto vítězství s vědomím, že pravicová ofenziva v zemi, která začala v prosinci 2015, je zažehnána a že poučení ze dvou krizových let je počátkem cesty ke stabilizaci země, změně její socioekonomické základny ve prospěch venezuelského lidu a posílení role třídní politiky. Rozhodnost, s jakou vláda v čele s Nicolaselem Madurem spolu s většinou venezuelského lidu odmítla Trumpovu agresivní politiku a výhrůžky intervencí, znamenala tvrdou ránu „opozici“, oligarchii spřaženou se svým severoamerickým donátorem. Vítězství v regionálních

volbách je pouze jednou z bitev ve velké válce za suverenitu země a jejího lidu, přesto ho pokládáme za výrazný signál toho, že Venezuela nebude druhá Chile roku 1973. Opakujeme, že jen zásadová třídní politika a žádné kompromisy s reakci jsou zárukou budoucnosti suverénní země a opravdu svobodného lidu.“

Text podpořila i Skupina solidarity s Venezuelou, Svaz mladých komunistů Československa (SMKČ) a především poslanec a lídr třídní odborové centrály JUDr. Stanislav Grospič.

ANO, BUDE HŮŘ

(Dokončení ze s. 1)

Plní se více či méně důkladně, ale pokud někdo ve firmě řekne otevřeně, že příkazy nadřízených respektovat nebude, má to pro něj zdrucující následky, končí mnohdy až odchodem z firmy. Budiž, po vyhození z firmy lze poměrně snadno odejít do jiné, ale „vyhození ze státu“ už taková legrace není, ať už má jít o vyhození za jeho hranice, do vězení či v krajním případě na Onen svět.

Podtrženo a sečteno, hnutí ANO představuje v mých očích mnohem větší hrozbu fašizace společnosti než všechny ostatní síly, ať už jde o pochybné bloky proti islámu nebo Dělnickou stranu sociální spravedlnosti, které získaly téměř nulovou podporu, nebo o Okamurovu „Svobodu a přímou demokracii“, která mi připadá spíše tragikomická než hrozivá svým důrazem na protiuprchlické a protiislámské šílenství, v zemi, do které se žádní uprchlíci nehrnou a naopak mnozí její rodáci prchají. Je smutné, že na značnou část voličů platí tato demagogie, toto posilování strachu z neznámého a hledání falešných viníků problémů. Samotný důraz na „přímou demokracii“ považují za současnou situaci za nebezpečný trend. (Není ostatně náhodně, že marxismus pojímá stranu dělnické třídy jako předvoj a ne jako chvost.) Pokud většina voličů může postavit do čela státu protilidového oligarchu a na druhé místo stranu se lvím

podílem na rozbití a rozkradení ČSSR a následnických států v 90. letech, může většina voličů po patřičném mediálním zpracování rozhodnout v rámci „přímé demokracie“ třeba i o vyhlazení muslimů, cikánů nebo komunistů. Volená politická reprezentace potom bude mít volnou ruku v páchání takových zvěrstev s poukazem na to, že „lid to chce“.

Smutný „protest“

Mnozí hodnotitelé volebních výsledků se shodovali na tom, že se projevilo znechucení značné části voličů z dosavadní politické situace a títo volili „protest“. Vyhrocená štvánie proti Babišovi, stavějící jej do pozice mučedníka, který „to myslí dobře“ a „všichni jsou proti němu“, bezesporu jeho osobě a hnutí nesmírně pomohla, ať už byla vedena snahou ho skutečně poškodit nebo naopak v jeho zájmu. Například jednání premiéra Sobotky bylo natolik neprofesionální a Babišovi napomáhající, že ho nelze nepodezírat, že úmyslně pracoval v Babišův prospěch. Ať tak či tak, nemyslím si, že by si český lid výrazně pomohl případným vítězstvím ČSSD oproti vítězství Babiše.

„Protestní“ kampaň dle mého názoru perfektně zvládli „Piráti“. Dopustili se toho, čeho se KSČM nikdy neodvážila – založili svou kampaň na snaze tvrdě potrestat politiky, kteří se dopustili trestných

činů (tedy samozřejmě jen v poslední době a jen nejkřiklavější případy, privatizační zločiny už jsou přece promlčené a navíc byly „v zájmu obnovy demokracie“...). Vyřazený vězeňský autobus s namalovanými uvězněnými politiky a patřičnými hesly byl neotřelým a v podstatě odvážným nápadem. Do vedení KSČM s ním patrně nikdo nikdy nepřišel, ale pokud by tak učinil, bezpochyby by slyšel sto a jeden důvod, proč „to nejde“ a byl by označen za „blázna“ a „fanatika“. (Následující volební období bezpochyby ukáže, že to „Piráti“ s protrestáním korupčníků a rozkradení nemyslí až tak vážně...) Předvolební „pirátské“ klipy založené na protestních písních a řadě mladých, dosud neznámých tváří, bezpochyby také zaujaly. Viděl jsem všechny televizní předvolební klipy a měl-li bych se rozhodovat jen podle nich, hlasoval bych pro Pirátskou stranu. Oproti tomu klip KSČM byl zcela neosobní (snad to tak bylo lepší, s ohledem na většinu vedoucích kandidátů), nevýrazný a tuctový.

ODS pomohla k získání pozice druhé nejsilnější strany částečně snad snahou pravicově orientovaných voličů vrátit se ke „staré, poctivé pravici“, jejíž předseda Petr Fiala působí jako vzorný konzervativní gentleman ve srovnání s poněkud podivínskými figurkami Babiše, Okamury, Bartoše či třeba Schwarzenberga. ODS se jednoznačně pravicově profiluje a nesnaží se „zavděčit všem“, na rozdíl

od všech významnějších stran a hnutí, v podstatě včetně KSČM. Tím je ODS svým způsobem charakterní. Být pravičkem, volil bych ji.

Pozdní lítost v KSČM

Sdělovací prostředky si rychle všimnuly toho, že komunistická strana letos dosáhla svého nejhoršího volebního výsledku od vzniku KSČ v roce 1921. Lépe si vedla i v „prvních svobodných volbách“ v atmosféře vyhrocené antikomunistické kampaně a opojení „návratem do Evropy“. Začaly se však objevovat i úvahy, že přesto by se mohla KSČM stát stranou vládní koalice. Naštěstí ANO má zřejmě dost rozumu na to, aby se nediskreditovalo spojením s takovým ztroskotancem, jakým dnes Filipova strana je.

Po vyhlášení výsledků se začalo ozývat mezi členy a stoupenci KSČM silné volání po odstoupení nebo odvolání vedení, s Filipem v čele. Většinou v bláhové naději, že situaci v této straně lze snadno změnit, pouhou výměnou několika vůdců. Ti vedou stranu od jejího vzniku určitým směrem, slušně vyjádřeno, reformistickým a oportunistickým. S podporou většiny členské základny. Proč by měli najednou, po více než čtvrt století, provádět sebekritiku, měnit tento směr nebo snad dokonce rezignovat na své funkce? A proč by je měla členská základna sesazovat a dokonce snad ze strany vyháňet, když

je tolikrát znovu a znovu zvolila do vedení, ačkoli strana od svého vzniku (rozdělením KSČ v roce 1990) kráčí sice stále mílovými kroky vpřed, avšak do propasti?

Vstanou noví bojovníci?

Pod niceříkajícím stanoviskem KSČM k proběhlým volbám se na internetových stránkách Haló novin začaly záhy objevovat komentáře, ostře odsuzující opatrickou politiku Filipa a jeho věrných. Ozvali se i komunisté, které tato strana v minulosti odstrašila natolik, že ji opustili a už ji ani nevolí. Zvlášť mezi mladšími je takových nemálo. Musím být ovšem skeptikem k tomu, že by se po tolika letech úpadku a dekomunizace strany v ní našly síly, které by tento trend zvrátily. Nikdy v minulosti podobné snahy nevedly k úspěchu a ani odštěpené další komunistické strany ničeho nedosáhly. Snad jen toho, že Filipovu vedení ubyla část opozice.

Co s tím? Lenin nezačínal otázkou, koho volit, ale jak začít, co dělat. Nesnažil se zalíbit se carovi či menševikům a dělat jim třeba místopředsedu dumy. A zvítězil. Jeho život a dílo zůstávají inspirací i v roce 100. výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Ne tak „dílo“ těch, kteří se zaštiťují socialismem, ale v praxi podporují a upevňují diktaturu oligarchů.

Prokop Haken

Na duben 2018 svolán X. sjezd KSČM

ÚV KSČM na 9. zasedání 27. 10. 2017 rozhodl svolat po zhodnocení nejhoršího volebního výsledku strany předčasný sjezd KSČM. Nekomunistickou „komunistickou stranu“ tak čeká další kolo zápasu buď o změnu stávajícího stavu, nebo naopak o prohloubení nekomunistického charakteru a profilování strany.

Nebudu se vracet k analýze volební porážky, přinášíme na toto téma v tomto čísle již dostatek příspěvků i různých názorů. Pozornost si zaslouží rozhovor předsedy KSČM 30. 10. v pořadu Interview ČT 24. Vojtěch Filip v něm vyvracel předchozí zprávy, že nebude již kandidovat na předsednickou funkci. Vznikly podle jeho slov „mylnou interpretací vystoupení po zasedání ústředního výboru“.

V. Filip v rozhovoru prohlásil: „Já řekl, teď nekandiduji, protože jsem předsedou, a jestli budu kandidovat nebo nekandidovat, o tom rozhodnou na okresních a krajských konferencích členové strany. Návrh, abych se vzdal funkce, rozhodně nebyl většinový, měl podporu jen necelé desítky členů ÚV.“

Vzápětí dodal, že nemůže připustit „chaos ve straně“. Působil dojmem, že se cítí nenahraditelný. Neopomněl připomenout i nejvyšší počet preferenčních hlasů ze všech kandidátů KSČM. Zdůraznil, že vyzval k „jasné a kritické analýze, zda je volební propad věci programu, vedení, kandidátů nebo volebních štábů“.

Ani slovo o tom, že je to také „věci“ i jím prosazovaného kurzu „státotvornosti“ a potlačování marxisticko-leninských názorů v KSČM. Svou faktickou solidárnost s buržoazním státem potvrdil i v rozhovoru pro ČT, kde obhajoval možnou podporu případné Babišovy menšinové vlády. Vyjádřil obavy z možného nepřijetí státního rozpočtu a „nefungování“ státu slovníkem z repertoáru sociální demokracie. Nechce prý v zemi „chaos“, ten ho zřejmě straší jako kdysi buržoazní „strašidlo komunismu“.

Po 12 letech v čele strany označil za jednu z hlavních příčin volebního neúspěchu „nejednotu“ ve straně a nepřímou obviňoval za porážku místopředsedu KSČM Josefa Skálu. Na obrazovkách buržoazního média v podstatě „pral špinavé prádlo“ a řešil vnitrostraní záležitosti. Připomněl jsem si paralelu s činem Kameněva a Zinovjeva, když pár týdnů před

zahájením Říjnové revoluce publikovali v buržoazním tisku svůj nesouhlas s přípravou povstání a tím ohrozili jeho realizaci.

Soudruha Skála občas kritizujeme i v našem listu za některé názory a postoje - a myslím, že oprávněně - nicméně v porovnání s filipy, dolejší či konečnými se snaží i ve veřejných vystoupeních používat marxistický slovník a podněcovat k boji proti kapitalismu. Působí jako určitý protipól Jiřího Dolejše, který již před 9. zasedáním ÚV KSČM prezentoval v některých médiích názor na nutnost „modernizace a generační výměny ve straně“. V jeho pojetí dostávají obecně líbivá hesla podobu trojského koně. Jeho kopyta mohou být na jarním sjezdu KSČM velmi nebezpečná.

K postoji KSČM v prezidentských volbách

ÚV KSČM také přijal 27. 10. usnesení nenominovat kandidáta KSČM do prezidentských voleb. Filipovo vedení tento krok zdůvodňuje potřebou „dát přednost podpoře takové hlavy státu, která bude důsledně hájit zájmy státu doma i v zahraničí“. Vystavilo fakticky Miloši Zemanovi bílý šek.

Přitom návrhy postavit vlastního kandidáta asi ani nepředpokládaly jeho úspěch. Směřovaly k tomu, aby strana využila příležitosti k veřejnému působení na veřejnost. Pokud jsou takové snahy „marné“ či „zbytečné“, proč se utráci za kandidatury do Senátu v obvodech, kde nemají šanci kandidáti KSČM uspět? Dosud jsem to chápal pro obdobné důvody, jaké hovořily i ve prospěch komunistické prezidentské kandidatury. A nemuselo to být ani nijak zvlášť nákladné. Jeden z návrhů uvažoval o prezidentské kandidatuře ústeckého hejtmana za KSČM Oldřicha Bubeníčka.

Otázka prezidentské kandidatury a rozhodnutí vedení KSČM názorně svědčí o hloubce marasmu v orgánech této strany. A svým způsobem i o její vlastní „zbytečnosti“. Boji pracujících proti kapitalismu přestala sloužit již od devadesátých let, jen to její vedení dokázalo nějaký čas tajit. Mimořádně za pomoci líbivých frází Vojtěcha Filipa, jak „musíme hájit zájmy pracujících“, která rovněž opakoval ve výše zmíněném rozhovoru.

O protestních hlasech

Ve vystoupeních politiků i

v povolebních komentářích buržoazních médií lze často slyšet, že hnutí ANO i SPD a Pirátská strana sbíraly „protestní hlasy“. Hovořil o tom 30. 10. také předseda KSČM. I on, natož ostatní hlasatelé této „pravdy“, ovšem důsledně mlčí o tom, proti čemu voliči protestují v údajně „prosperující“ kapitalistické společnosti.

Proč? Zdánlivě „protestní hlasy“ fakticky podporují další posilování buržoazního státu a je prakticky skoro hostejné, zda jej bude řídit Andrej Babiš a jeho ANO nebo tak činila před ním sociální demokracie a tomuto „kurzu“ napomáhala „státotvornost“ lídrů KSČM. Až na výjimky, jako například v některých vystoupeních Josefa Skály, neznelo v letošní předvolební kampani hlasy proti kapitalismu. Jakoby lidé s protikapitalistickými postoji ani neexistovali nebo byly jejich názory marginální.

Za této atmosféry statisíce zejména mladých lidí volily Piráty. Přesvědčil jsem se o tom i při práci ve volební komisi pro obvod pražského Bohdalce, kde byla účast mladých voličů mnohem vyšší než dříve a Pirátská strana byla v tomto obvodu druhá docela těsně za ANO. Ale co je vlastně na této straně „pirátské“? Pro některé možná návrhy na legalizaci marihuany, ovšem fakticky jde o stranu, která plně podporuje buržoazní systém. A předseda této strany se tím ani netají a veřejně se chlubí, že je „liberál“.

Vratme se však ke KSČM. Podle mého názoru rozhodně nestačí dát do usnesení 9. zasedání ÚV KSČM, že vyzývá „ke společnému úsilí odbory, všechny levicové organizace a občanskou společnost, aby nepřipustily zhoršování již tak špatných životních podmínek lidí s nízkými příjmy, hypotékami a exekutory ohrožovaných rodin, seniorů a dalších sociálně zranitelných“.

Momentálně nechávám stranou nemarkistický „občanský“ slovník. Podstatné je, že KSČM zmiňované „společné úsilí“ vůbec neorganizuje a že po roce 1989 „komunistická strana“ pracujícím neobjasňuje formy a metody kapitalistického vykořisťování. A příliš nevěřím, že se něco změnilo předčasným sjezdem, leda k horšímu. A to píši s vědomím, že jsem se vždy označoval za „historického optimistu“. Tím samozřejmě zůstanu. Nevěřím sice v budoucnost KSČM, ale nepochybují o potřebě obnovy komunistického hnutí nejen v ČR.

Ilja Jihlavský, 1. 11. 2017

ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA K 100. VÝROČÍ VŘSR

(Pokračování ze s. 3)

Tento orgán by zásadně skončil s přežitky carismu, zatímco by připravil prostor a podmínky pro proletářskou revoluci v kapitalisticky rozvinuté Evropě, která by se stala následně podporou pro proletářskou revoluci v Rusku. Tehdy bolševici spojovali buržoazně demokratickou revoluci se socialistickou, zdůrazňovali podporu specifickým potřebám dělnické třídy a potřeby, aby byl stále vyvíjen tlak na revoluční vládu k rozšiřování výdobytků revoluce.

„Demokratická diktatura proletariátu“, jak říkal Lenin, mohla mít jednotnou vůli, co se týče likvidace absolutismu, ale ne toho, co se týkalo socialismu. Lenin zaznamenal, že čím více se rozvíjela možnost revoluce, tím se také vyostřovaly rozpory v rámci samotného spojení mezi dělníky a rolníky, což by nakonec vedlo k úplnému rozpolcení dělnické třídy od středních a bohatých rolníků s cílem udržet proletářský charakter nad mikroburžoazním a přirozeně přechod k diktatuře proletariátu.

Tato linie bolševiků se vytvořila

v protikladu k pravicovým oportunistům tehdejší doby, tedy menševikům, ale také k Trockému, který podceňoval roli a důležitost rolníků. Lenin kritizoval Trockého postoje jako „odmítavé k roli rolníků“ podkopávající revoluci.

Vstup Ruska do 1. světové války vyostřil společenské protiklady. Opakované porážky ruské armády na frontě, ztráty území (např. Polsko, Pobaltí) vyvolaly značné rozčarování nejenom mezi dělníky a rolníky, kteří trpěli v důsledku válečných katastrof, ale také a hlavně u ruské aristokracie. Fakt, že procarské kruhy se začaly obracet směrem k Německu a pravděpodobnost, že bude sepsáno příměří, vyvolalo reakci buržoazie, která byla podsunuta a vyvolána z Anglie a Francie a vedla k sestavení plánu na svržení cara. Současně v roce 1916 propukla řada národních povstání na Kavkazu a ve střední Asii namířené proti carovi.

Plány buržoazie na svržení cara se spojily s velkými lidovými bouřemi a stávkami, které se uskutečnily v únoru 1917 coby důsledek nedostatku potravin, ohromné

nezaměstnanosti a radikálního nárůstu a vyostření společenských problémů. Vytvoření revoluční situace, masová politická činnost všech v sovětech organizovaných v sovětech dělníků a rolníků, rozklad armády, nakonec vedly k revolučnímu svržení cara.

Revoluční situace v Rusku se zrodila z komplikovaného procesu, který se skládal z celé řady důležitých faktorů: vyostření endoimperialistických vztahů, hrůzy a utrpení, které se koncentrovaly v důsledku imperialistické války během třech let od jejího vypuknutí, a měla největší dopad právě na lidové vrstvy, roli sehrála i destabilizace spojení carské moci a buržoazie, která už nedovolovala, aby si car vládl, jak chtěl, vliv měly i politické organizace bolševiků před a v průběhu války v řadách dělnické třídy a vojáků.

Náhlé vyostření rozporů mezi carem a buržoazií v podmínkách krize a imperialistické války, což bylo neobejditelné a jak bolševici poznamenali, přineslo výsledek v podobě převahy buržoazních zájmů při revoluci v únoru 1917.

Z PLÉNA MARXISTICKO-LENINSKÉHO ODBORNÉHO KLUBU

Členové Marxisticko-leninského odborného klubu se sešli 28. října 2017, aby zhodnotili svou činnost za uplynulé období a přijali závěry pro další aktivitu.

Jednání bylo zahájeno uctěním památky zesnulého člena klubu Jiřího Jeřábka. Zprávu o činnosti od předchozího pléna 25. března 2017 přednesl předseda klubu Václav Čermák. Bylo přijato „Stanovisko k projektům destabilizace Evropy nelegální migrací a rozvratu morálky, kulturních, civilizačních a společenských hodnot tohoto kontinentu a přípravě války s Ruskou federací“.

V diskuzi k výsledkům voleb do Poslanecké sněmovny účastníci vyjádřili vážné znepokojení nad výsledky KSČM, hrozícími jejím brzkým pádem mezi mimoparlamentní strany a s tím souvisejícím dalším snížením počtu zájemců o činnost v komunistickém hnutí a zosílením antikomunismu. Jednomyslně vyjádřili přesvědčení, že ti představitelé KSČM, kteří po řadu volebních období prosazují a uplatňují nedůraznou a smířlivou politiku vůči kapitalistické moci, nesou odpovědnost za vážný stav strany a opakovaný neúspěch ve volbách. Zejména předseda ÚV Vojtěch Filip a místopředseda Jiří Dolejš se nemohou vyvinut z fatální volební porážky KSČM v roce 2016 a 2017. Naše zklamání je o to větší, že nikdo ze jmenovaných není schopen sebekriticky přijmout osobní odpovědnost. To nás vede k závěru, že je pro naši budoucnost nezbytné navrhnout během VČS a konferenci takové nové představitel KSČM, kteří jsou zárukou, že po zvolení na X. sjezdu začnou uskutečňovat aktivní, důraznou a zásadovou komunistickou politiku. Dosažení změn ve vrcholových funkcích je klíčovou podmínkou pro obrát a naplnění našich nadějí na obnovu komunistického charakteru strany. Diskutující s rozhořčením kvitovali znovuzvolení Pavla Kováčika předsedou poslaneckého klubu KSČM.

Plénem vyslechlo informaci o spolupráci s Vsesvazovou komunistickou stranou bolševiků a ustavilo pracovní skupinu pro její prohlubování.

Václav Čermák

PREZIDENT ZEMAN DOPORUČIL TERORISTICKÝ ÚTOK

Ve výkonu funkce prezidenta republiky byla s osobou ing. Miloše Zemana spojena řada pochybných výroků, které byly medializovány a skandalizovány. Část občanů řadící se subjektivně „na levice“ má tendenci jakkoli nehorázné výroky a jednání prezidenta republiky omlouvat či přehlížet z toho důvodu, že jsou kritizovány pravičáky a „s nimi přece nemůžeme být na jedné lodi“.

Při první přímé volbě prezidenta republiky, která sama o sobě je odporným a předraženým panoptikem formálního demokraticismu, vkládali mnozí do osoby ing. Zemana velké naděje. Leckdo má o něm iluze dodnes.

I občané, kteří se o politiku příliš nezajímají, jistě zaznamenali Zemanovy vulgarismy, nehodné politického činitele, natož dokonce hlavy státu, povšimli si pochybných vtipů o likvidaci novinářů nebo zabítí kameramana. Ovšem vrcholným důkazem o jeho nezpůsobilosti k výkonu nejvyšší státní funkce se stal výrok v pořadu televizní stanice TV Barrandov ze dne 12. října 2017, kde Zeman navázal na své dřívější urážky Korejské lidově demokratické republiky a uvedl, že trvá na tom, že „řešením její situace“ by mohlo být „komando, které by zabilo Kim Čong Una“.

Výzva hlavy státu k likvidaci nejvyššího státního představitele země, která je členským státem OSN a ČR s ní udržuje diplomatické vztahy, odporuje všem pravidlům mezinárodní politiky a je neomluvitelnou urážkou nejen KLDŘ, ale i České republiky, ukazující celému světu, že její hlavou je neomluvitelný hulvát, podporující terorismus. Zemanův přístup svědčí o tom, že „svoboda a demokracie“ v rukou buržoazních politiků je pouhým fikovým listem, zatímco v praxi jim nejsou cizí k potlačení revolučního hnutí žádné legitimní prostředky včetně spiknutí a vražd, odporující dokonce jejich vlastním právním řádům.

Miloš Zeman má (na rozdíl od Kim Čong Una) zásadní podíl na obnově kapitalismu v dříve vyspělé socialistické zemi. Přitom právě restaurace kapitalistického řádu umožnila rozkradení národního majetku, hlubokou sociální a morální devastaci českých zemí a jejich zavlečení do chomoutu imperialismu USA a Evropské unie. Zeman opakovaně podporuje nespravedlivé, dobovačné války. Je nabitelní, že jeho politika slouží zájmům oligarchů.

Je smutné, že i část zastánců socialismu si dělá o Miloši Zemanovi iluze jako o „lidovém“ či „levicovém“ politikovi a domnívá se, že představuje alternativu k prozápadní, proamerické vazalské politice ČR. Ve skutečnosti je jeho výkon funkce prezidenta republiky takovou sérií ostudných skandálů, že pokrokové hnutí by bezpochyby nemělo podporovat jeho opětovnou volbu do prezidentské funkce a rozhodně by mělo usilovat o kandidaturu opravdu pokrokového kandidáta. Především s ohledem na oportunismus KSČM se toho však zřejmě nedočkáme.

Mimořádně, poslanec této strany a „stínový ministr obrany“ Alexandr Černý, o kterém se slyší, že je jedna ruka s mafiánskou agenturou lobbistky Jany Mrencové, uvedl v České televizi 24. září, že Kim Čong Un je „podivín, kterého by bylo dobré nahradit“. Chce Alexandr Černý navádět Korejskou stranu práce, aby se inspirovala „skvělými úspěchy“ KSČ(M), která kdysi přivedla pracující lid této země k vítězství, aby dnes posluhovala jeho nepřátelům...?

Prokop Haken

Prozatímní vláda se vytvořila lucionáři, kteří si dávali za cíl podpořit reprezentantů buržoazních liberálních stran Ruska a představovala vládu. Vytvořila se tedy situace, orgán buržoazní moci. Zároveň kterou Lenin charakterizoval jako masový politický boj dělníků a «obojaká moc», čímž vyjádřil přechodný moment revolučního procesu, kdy buržoazní třída sice získala moc, ale nebyla natolik silná, aby zlikvidovala prostřednictvím sovětu.

V sovětech této doby převládali mas, které byly rovněž ozbrojené menševici (oportunistický proud) a (např. sověty měly vlastní ostrahu) eseri (maloburžoazní socialisté revo-

(Pokračování na s. 6)

ÚV KS ŘECKA K 100. VÝROČÍ VŘSR

(Pokračování ze s. 5)

Lenin pochopil, že došlo ke kompromisu ze strany sovětů směrem k prozatímní demokratické vládě a usoudil, že je nutné, aby došlo k rozvinutí konkrétní politiky s cílem, aby se dělníci přesvědčili na vlastní zkušenosti:

a) že není možné podporovat prozatímní demokratickou vládu, která byla vládou buržoazie,

b) aby pochopili, že válka, která pokračovala, byla imperialistickou válkou, kořistnickou a nespravedlivou,

c) aby rozhodně opustili menševiky a esery a došlo ke změně poměru sil ve prospěch bolševiků v sovětech,

d) aby sověty přebraly moc coby předpoklad řešení palčivých problémů lidových vrstev (mír, chléb, půda).

Ve slavných Dubnových tezích, ale i v jiných písemných dokumentech této doby, vyslovil Lenin jednoznačné zhodnocení charakteru únorové revoluce. Hodnotil, že sice moc změnila „majitele“ tím, že přešla na buržoazii. Upozornil, že hlavní požadavek do této doby, hlavní strategie bolševiků, tedy otázka společenského spojení dělníků a rolníků, již byl uskutečněn v instituce sovětů, nezávisle na faktu, že většina proletariátu se nechala zlákat, a důvěřovala představitelům maloburžoazních vrstev, kteří fungovali na periferii buržoazní třídy.

Naproti pozicím tzv. „starých bolševiků“ (Kameněv, Zinovjev a další), že buržoazně demokratická revoluce nebyla završena a že nebyla splněna celá řada cílů (např. zákonodárné shromáždění, rolnická reforma), Lenin odpovídal, že základním požadavkem každé revoluce byla otázka moci. Na základě tohoto kritéria buržoazně demokratická revoluce byla završena.

Ale nadále bylo třeba přetvořit strategii bolševiků, posunout cíl dál. Od února a dál prvním a hlavním problémem, který bylo třeba vyřešit, bylo zintenzivnit uvědomění proletariátu, získání avantgardní role v rámci společenského spojení. Něco takového požadovalo boj v rámci samotných revolučních orgánů – v sovětech, ale také propojení s poloproletáři, chudými rolníky a postupně připravovat prostor pro socialistickou revoluci.

Když v červenci Prozatímní demokratická vláda přistoupila k přísným restriktivním opatřením proti bolševikům a proti dělnickému hnutí, bolševici přestali používat heslo: „všechnu moc sovětům“. Lenin v této kritické chvíli a hlavně po vojenském převratu generála Kornilova předpověděl, že objektivní situace povede buď úplnému vítězství vojenské buržoazní diktatury, nebo k vítězství ozbrojeného povstání dělníků. Zaměřil se na boj proti sebeklamu, že je možné, aby došlo k mírovému demokratickému přechodu směrem k parlamentní demokracii a následně socialismu a vyhlásil, že cílem ozbrojeného povstání může být pouze přechod moci do rukou proletariátu za podpory chudých rolníků, a tím byly uskutečněny programové cíle strany.

V září 1917, když bolševici již měli většinu v sovětech v Moskvě a v Petrohradu, znovu nastolili heslo *Všechnu moc sovětům*, ale tentokrát s novým obsahem. Ne jako předtím jako heslo, které zakrývalo kompromis a propojení menševiků s buržoazií, ale jako heslo vyzývající ke svržení prozatímní demokratické vlády, jako heslo revolučního povstání. Bolševici pracovali v tomto směru, aniž by očekávali volby do zákonodárných orgánů, ani sjezd sovětů.

Leninova rozhodnost podpořila pozice, které nakonec vedly k vítězství socialistické revoluce 25. října (7. listopadu podle nového kalendáře) 1917.

Zkušenost Říjnové revoluce prokázala, že sovětská dělnická moc, diktatura proletariátu, byla tím, co dokázalo vyřešit palčivé problémy pracujících (půda, chléb, mír) a ne buržoazní nebo nějaká „demi“ vláda, která nemůže v praxi existovat. Až sovětská moc otevřela cestu k likvidaci kapitalistických výrobních vztahů.

Strana bolševiků se zásadním přínosem Lenina k vítězství revoluce pokračovala v teoretické a politické snaze rozvinout strategii chápání situace, aby zlepšila schopnost předpovědět rychlé změny v poměru sil protivníků, antagonistických tříd, ale také politického vlivu v řadách samotné dělnické třídy. Změny v linii revoluční politiky od 1905 do října 1917 odrážejí dozrávání rozpracování strategie

Nejednalo se o jednoduchý proces. Od momentu odloučení od menševiků v roce 1903 na 2. sjezdu Ruské sociálně demokratické dělnické strany a vytvoření strany se bolševici zocelili v podmínkách boje ideologického, politického. Oprostili se od oportunistických sil.

Cesta k vítězství byla výsledkem soustavné důsledné teoretické a politické analýzy. Rozhodující příspěvek v procesu vytváření strategie socialistické revoluce mělo studium charakteru monopolního kapitalismu (spis: Imperialismus, nejvyšší stádium kapitalismu), pozice proti buržoaznímu státu a charakteru dělnické moci, tedy diktatury proletariátu (Stát a revoluce) a všeobecné prohlubování dialektického materialistického způsobu myšlení a analýza vývoje (Materialismus a empiriokriticismus), zatímco předcházela analýza hospodářství carského Ruska (Rozvoj kapitalismu v Rusku).

Tyto analýzy osvětlily možnosti zespolečenštění koncentrovaných výrobních prostředků ve fázi monopolního kapitalismu stejně jako možnosti, které vytvořil nerovnoměrný hospodářský a politický vývoj a zostření endoimperialistických antagonismů, aby došlo k rozbití imperialistického řetězce v jeho nejslabším článku a začalo úsilí o budování socialismu v jedné zemi nebo skupině zemí.

Lenin rozvíjel strategii bolševiků a v praxi se dostal do rozporu s pozicemi Plechanova, Kautského a Martova, ale také s některými funkcionáři bolševiků, kteří se domnívali, že Rusko musí v každém případě projít stádiem zralého kapitalismu. Tyto postoje byly převládající v předrevolučním Rusku. Byly zakotveny a vycházely z charakteru ruské ekonomiky, kde největší podíl měla zemědělská výroba, absentovalo její strojové vybavení, byla pozadu elektrizace, a vůbec velká část carského Ruska se nacházela v předkapitalistickém stádiu. Lenin osvětlil rozvoj kapitalistických vztahů, vznik monopolních uskupení ve velkých zemích a možnosti socialistických vztahů výroby, které by mohly dát výraznou akceleraci rozvoje výrobních sil.

Jak bylo přirozené, zrání strategie bolševiků nebyl jednoduchý přímočarý proces. Bolševická strana si vytvořila schopnost dedukovat logické závěry a tvořit závěry z revoluční iniciativy, kterou rozvíjely masy v momentech vyostření třídního boje a hodnotit vztahy, které se vytvářely ve prospěch revolučního povstání.

V každé fázi rozvoje třídního boje prokázala charakteristickou schopnost sloužit strategii prostřednictvím

odpovídající politiky, spojení, hesel, taktiky a trefného komentování menševiků a ostatních oportunistických stran a jejich postojů. Využívali tím nejlepším způsobem bojovou zkušenost, kterou získali členové bolševické strany v tvrdých třídních soubojích v období 1905-1917. Bolševická strana pracovala stabilně a konzistentně v dělnickém odborovém hnutí a dokázala změnit poměr sil v největších odborových svazech v Petrohradě a v Moskvě v období první světové války a hlavně postupně zvětšit svůj vliv v orgánech vzbouřených dělníků a vojáků. Teoretická příprava a schopnost taktiky boje dávaly bolševické straně možnost upevňovat revoluční vztahy s dělnickými lidovými silami a nepodlehout praktickým těžkostem, se kterými se setkávala při své činnosti, kterými byly hlavně státní a parastátní násilné zásahy.

Ve složitém období 1905-1917 se bolševici setkali na vlastní kůži s násilím carského státu, ale také s kontrarevolučními aktivitami maloburžoazních a zostalých lidových vrstev. Charakteristickým příkladem jsou Černé sotně v době revoluce 1905, které Lenin rozpoznal jako orgány výcviku bojových dělnických jednotek. Jednalo se o titánskou snahu bolševiků, aby uzrálo třídní uvědomění dělníků v těchto letech. Stačí, aby jeden zauvažoval, že při jedné z největších demonstrací odporu v Petrohradě v roce 1905 masy držely v rukou obrazy cara a zpívaly náboženské hymny těsně předtím, než do nich carská armáda začala střílet.

V kritickém období od února do října 1917 se museli vyrovnat s velmi schopnými buržoazními politiky, jako byl Kerenskij, s ohromnými schopnostmi ovlivňovat masy. Bolševici však situaci zvládli, protože pracovali soustavně a důsledně, kurážně, měli politický plán, byli zorganizovaní, měli vojenskou přípravu jako přípravu na revoluční povstání.

Vítězné zakončení Říjnové revoluce potvrdilo strategii socialistické revoluce a také řadu obecných zásad, které jsou spojeny s revolučním zvratem kapitalismu: vedoucí roli revoluční komunistické strany, její fungování na základě demokratického centralismu, který má za základ kolektivismus a zaručuje jednotný postup, ale rovněž potřebu sjednocení dělnické třídy proti moci kapitálu, potřebu přiblížit se potřebám drobných rolníků a dalších středních vrstev, i schopnost neutralizovat protivníka. Historicky přežitý reakční charakter buržoazie, potřebu neúčastnit se a nepodporovat vlády na půdě kapitalismu, že neexistují žádné přechodné typy moci mezi kapitalismem a socialismem, potřebu zničit kapitalistický stát.

Studium strategie bolševiků během revoluce stejně jako vývoj vedoucí k jejímu uskutečnění (od 1905 do 1917) vyústíje v zásadní závěry. Poskytuje vzácnou zkušenost pro propojení komunistů s dělníky, lidovými vrstvami, které ani dnes nejsou třídně uvědomělé. Bolševici dokázali úspěšně propojit teoretické studium vývoje uvnitř i na mezinárodní scéně, teoretickou práci obecně, stejně jako studium zkušeností s tvrdým třídním bojem. Přesně takové propojení je dnes více než potřebné, aby tedy komunisté dokázali pracovat tak, aby měli výsledky v komplikovaných a těžkých podmínkách, kdy poměr sil je negativní.

O STRATEGII MEZINÁRODNÍHO KOMUNISTICKÉHO HNUTÍ 20. STOLETÍ

Bolševická strana a říjnová revoluce představovaly historické pokračování aktivit revolučního křídla marxistů v rámci 1. a 2. internacionály. Přispěly k propuknutí

dělnických povstání, která následovala v dalších letech jako např. v Berlíně, Budapešti, Turíně, jež však byla poražena. Obecně Říjnová revoluce urychlila rozvoj mezinárodního dělnického hnutí a vedla k uskupení 3. internacionály (1919 – 1943), která se zformovala proti mezinárodní síle kapitálu. Potřeba existence jednoznačného rozdělení a pochopení třídního rozporu se sociálnědemokratickými stranami, které dělnickou třídu zradily v první světové válce, vedlo na 2. sjezdu Kominterny v roce 1920 k vyslovení 21 bodů nutných k tomu, aby se nějaká strana mohla stát členem 3. komunistické internacionály. Jednalo se o body, které měly zaručovat revoluční charakter uskupení.

Přesto revoluční charakter nepřevládá po celou dobu trvání Komunistické internacionály. Naopak, během nevyrovnané často protichůdné politiky projevující se v různých obdobích existence Kominterny, převládá ve velké míře v obecných liniích strategie kladoucí si za cíl jakousi přechodnou formu vlády nebo moci stojící mezi buržoazní a dělnickou, kterou chápala jako přechodné stádium, tedy socialistickou moc. Často tato volba byla zdůvodňována na základě počátečního strategického rozpracování bolševiků a byla aplikována v kapitalistických zemích s ekonomickými strukturami, které nebyly historicky analogické podmínkám v Rusku roku 1905.

Příčiny této cesty si určitě vyžadují hlubší podrobné studium, které naše strana stále provádí. Ale již dnes je možné upozornit na některé konkrétní faktory a překážky, které přispěly k převládnutí problematických strategických závěrů.

Pár let po vítězství říjnové revoluce ustoupila vlna revolučního vzestupu dělnického hnutí a speciálně upadla po porážce revolucí v Německu v roce 1918 a v Maďarsku 1919, a zároveň vykrytalizování revoluční situace v některých zemích nebylo náležitě rozpoznáno a zhodnoceno. Následně po roce 1920 silně kapitalistické země prošly hospodářskou krizí, překonaly ji a stabilizovaly se. Většina v odborech organizovaných dělníků zůstala uvězněná v sociálnědemokratických stranách, i když v některých z nich pokračoval velmi vyostřený vnitrostraní soubor, jako např. v Itálii nebo Německu.

Zároveň se vyostřil antagonismus uvnitř bolševické strany mezi křídlem, které zastávalo názor, že budování socialistické společnosti je nemožné, aniž by zvítězily socialistické revoluce v rozvinutém západním světě (Trockij a další) a křídlem, v jehož čele stál Stalin, a které podporovalo, že sovětská moc musí nabídnout cestu budování socialismu.

Krom toho, že vlna revolucí polevila a došlo k poklesu intenzity revoluční situace, v kombinaci s velmi vyostřeným třídním hnutím v samotném Sovětském svazu a překážkami, které bylo třeba překonat v co nejkratší době, se stala aktuální také hrozba dalšího imperialistického válečného konfliktu a útoku na SSSR ve 30. letech. Debatu, jak se k ní postavit, doprovázely problémy nedostatečné teoretické analýzy, které by zajistily nejhodnější revoluční strategii.

Komplikované snahy zahraniční politiky SSSR, aby co nejdříve pozdržela imperialistický útok a aby co nejlépe využila rozporů mezi imperialistickými centry se stejným cílem, také souvisejí se střídáním různých linií Komunistické internacionály, které nakonec sehrály negativní roli během následujících desetiletí. Výkyvy se jednaly hlavně problematiky, jak se vypořádat s hrozbou fašismu, postojům vůči sociální demokracii, ale také směrem k buržoazním demokraciím. Objevilo

se politické rozdělování imperialistických spojení na neutočné a útočné, ke kterým byly řazeny fašistické státy a obranné, kam byly řazeny buržoazní demokracie.

Výrazně špatně zhodnocena byla existence levého a pravého křídla sociálně demokratických stran 30. let 20. století, z čehož vyplynulo spojení, které úplně podcenilo úplnou přeměnu sociální demokracie na stranu buržoazní třídy. Toto chybné chápání přetrvávalo i po druhé světové válce.

Tyto změny objektivně uvěznily boj dělnické třídy pod vlajkou buržoazní demokracie. Naopak, zavádějící rozdělení imperialistických center na promírová a útočná zastínilo pravého viníka imperialistické války a nástupu fašismu, tedy monopolní kapitalismus. Nebyl tak tedy osvětlen základní úkol komunistických stran, které následně připojily svoje síly k národnosvobozeneckému hnutí a proti fašismu a nepostupovaly současně a důsledně ke svržení kapitalismu (buržoazní moci). Nevyužily podmínek revoluční situace, která nastala v řadě zemí světa.

Obecně, ve strategických hodnoceních Komunistické internacionály nebyl doceněn charakter doby, přičemž převládá názor určující charakter revoluce podle postavení té které země v kontextu tehdejšího imperialistického světa. Tedy, jako kritérium určení charakteru revoluce byl mylně považován nejméně stupeň vývoje výrobních vztahů v té které zemi ve srovnání se stavem v nejvyspělejších, vedoucích zemích imperialistického světa a také byl hodnocen negativní poměr sil toho kterého dělnického hnutí.

Tento chybný názor, tato chybná metodologie podceňovala možnosti socialistického způsobu výroby. Převládala nedůvěra, že jsou naopak výrazným stimulem osvobozujícím rozvoj výrobních sil, které držaly v té které kapitalistické zemi. Například, skutečně nedostatečná elektrizace, kterou zdědil Sovětský svaz, byla překonána velmi rychle, stejně jako ngramotnost. Dělnická třída dokázala zorganizovat naprosto výjimečným způsobem na tehdejší dobu veřejné služby.

Nerovnoměrný rozvoj kapitalistických ekonomik a nerovnoměrné vztahy mezi zeměmi nemohou být vyrovnány v rámci kapitalismu. Koneckonců, charakter revoluce v každé kapitalistické zemi je určen základním rozporem, který je třeba vyřešit bez ohledu na relativní změny jejího postavení v rámci mezinárodního imperialistického systému. Z úrovně vyostření základního rozporu kapitálu a práce v každé kapitalistické zemi v době monopolního kapitalismu vyvěrá i charakter socialismu a povinnosti revoluce.

V mnoha zhodnoceních komunistických stran byl strategický cíl určen na základě poměru sil a ne na základě objektivního charakteru historické epochy, kterou prožíváme. Charakter historické epochy určuje třída, která se momentálně nachází v čele společenského vývoje, tedy pohybu směrem ke společenskému osvobození.

Lenin ve svém díle „Pod cizí vlajkou“ shrnuje následující v souvislosti s monopolním kapitalismem: „*Epocha, která právě začíná, umísťuje buržoazii do stejného postavení, v jakém se nacházeli feudální v počátečním stádiu kapitalismu, tedy v době prvních buržoazních revolucí včetně Velké francouzské revoluce 1789. Dnes tedy hovoříme o období imperialismu a jeho prvních zakymácení se, které vycházejí z něho samotného.*“

Charakter doby má mezinárodní rozměr bez ohledu na rozdíly mezi jednotlivými zeměmi, na stupeň zralosti materiálních předpokladů pro přechod k socialismu v té které zemi.

(Pokračování na s. 7)

(Pokračování ze s. 6)

Základním ukazatelem zralosti kapitalismu je míra koncentrace a rozšiřování námezdní práce, tedy rozšiřování třídy, která je obětí kapitalistického vykořisťování.

BUDOVÁNÍ SOCIALISMU V SSSR

Říjnová revoluce přivedla na scénu vyšší stádium organizace společnosti, které se diametrálně lišilo od systémů, které historicky předcházely a které měly stejného jmenovatele: vykořisťování člověka člověkem.

S SSSR nemohl mít nikdo nikoho, aby pro něj pracoval. Došlo ke zrušení nájemné pracovní síly ve prospěch jednotlivce a to představovalo ve své podstatě největší společenský přínos Říjnové revoluce. Právě to zrodilo další dílčí výrobky v životě pracujících. Prostřednictvím centrálního plánování coby společenského výrobního vztahu zespolečenštěných výrobních prostředků se uskutečňovaly významné společenské výroby po mnohá desetiletí.

V SSSR bylo poprvé v dějinách zajištěno právo na práci, byla zlikvidována nezaměstnanost coby společenský fenomén. Byly položeny základy potření nerovnosti ekonomické, politicko-ideologické, společenské, ať již byly třídní nebo genderové. Rychle se rozvinula věda, bezplatné školství všech stupňů, bezplatné zdravotnictví na vysoké úrovni pro veškerý lid, byl zajištěn přístup a aktivní účast na kultuře a sportu.

Také poprvé v historii byly vytvořeny vztahy, které zajistily zásadní účast pracujících na řízení společnosti tím, že masy byly vytaženy ze společenské a politické periferie. Poprvé v historii se právo pracujícího a mladého člověka volit a být volen stalo skutečným na rozdíl od formálního, jak je tomu v kapitalismu. Tyto výroby představovaly skutečné mezníky a přispěly společně s ostatními faktory k získání výroby i pro pracující v kapitalistickém světě. Bylo prokázáno praxí, že čím více se prohlubují komunické výrobní vztahy, zvyšuje se revoluce samotných společenských vztahů, vztahy jedince se společností. Prokázalo se také, že socialistické výrobní vztahy mohou zajistit kolektivní společenskou práva.

Význam výše jmenovaných výroby musí být zněkolikanásoben, když vezmeme v úvahu, za jakých podmínek byly získány a vytvořeny. Propast, která rozdělila předrevoluční Rusko a rozvinuté kapitalistické státy jako byly USA, Británie, Německo, Francie, byla ohromná. Tyto státy měly velmi vyvinuté výrobní vztahy jak na úrovni produktivity práce, tak práce samotné.

Silné kapitalistické země si zajistily svůj rozvoj prostřednictvím svého lidu, ale také cizích (zaměstnanecy teror, koloniální systém, násilí proti domorodému obyvatelstvu, využívání dětské pracovní síly apod.). Na rozdíl od těchto nástrojů se mladá sovětská moc snažila vytvořit hospodářské základy socialismu vlastními silami v podmínkách vyostřeného třídního boje, tedy v podmínkách útočné reakce buržoazní třídy ve své vlastní zemi, která se snažila svrhnout dělnickou moc za vydatné pomoci z venku. Výrobky SSSR byly získány a vytvořeny v podmínkách ideologického boje, podkopávání snah sovětské moci, stálých sabotáží, neutuchající hrozby válečné intervence, vražd bolševiků a ostatních předáků dělníků a rolníků.

Charakteristickými obdobími byla:

intervence 14 zemí, včetně řecké účasti za vlády E. Venizelose na Ukrajinu v roce 1919 s cílem zastavit revoluci;

antirevoluční násilí, kterým odpověděla buržoazní třída uvnitř sovětského Ruska na tzv. socialistickou hrozbu během první pětilátky v letech 1929 – 1934 (která obsahovala industrializaci a kolektivizaci zemědělství);

následně období před a v průběhu druhé světové imperialistické války, kdy postoj kapitalistických zemí paralelně s individuálními snahami a cíli každé z nich, směřoval v podstatě stejným směrem – ke svržení Sovětského svazu.

Následky a důsledky první i druhé světové války, vytvořily překážky dalšímu socialistickému rozvoji, neboť katastrofy a škody, ke kterým došlo v SSSR, neměly obdoby v žádné ze zemí, přičemž největší světový konkurent Sovětského svazu Spojené státy prakticky nezažily válečný konflikt na vlastním území.

Když se snažíme pochopit výše zmíněné výroby, musíme mít na paměti, že sovětská společnost nepředstavovala rozvinutou, plně utvořenou a rozkvétající komunistickou společnost, ale komunistickou společnost ve svém velmi raném stádiu vývoje, společnost, která se jako komunistická začala teprve tvořit.

Zrození a rozvoj komunistické společnosti se nemůže oprostít od prvků předcházející kapitalistické minulosti, a to ve značné míře, ale ani od prvků globálního charakteru kapitalismu. Tyto projevy a důsledky, se kterými se setkáváme na všech úrovních společenského života v SSSR, představovaly možnost přežití starých společenských prostředků ve vnitřku nové společnosti: nedošlo prozatím k dostatečnému vyrovnání se s nimi, nedošlo k přerodu, ke krystalizaci všech společenských vztahů na komunistické.

Buržoazní a maloburžoazní kritika historie SSSR vědomě zakrývá, že hodnotíme historii nezralého stupně komunistické společnosti. Soustřeďuje se na její slabá místa a omyly jakoby z pozice ideální komunistické společnosti s jasným cílem odradit a zabránit dalším revolučním dělnickým snahám v tomto směru. Zároveň mnohohlíčná buržoazní propaganda konstruuje zločiny tím, že práva dělnické moci na svou obranu např. proti zahraniční intervenci a zároveň pozměňuje historii např. tím, že klade rovnítko mezi komunismem a fašismem.

Buržoazní propaganda však nemůže zakrýt výhody vědeckého centrálního plánování pro rozvoj výrobních sil, které proti všem zajistila dělnická moc a společenské vlastnictví výrobních prostředků v továrnách, na úrovni energetiky, surovin, půdy a služeb. Historie SSSR dokládá, co mohou dokázat pracující, pokud se stanou těmi, kteří ovládají výrobní prostředky, společenské bohatství a politickou moc, která zřetelně prosazuje zájmy tvůrců bohatství i je samotné jako skutečné původce bohatství na rozdíl od pokrytecké buržoazní parlamentní demokracie, která je jenom další zbraní kapitalistického systému k zajištění podřízenosti dělnické třídy.

Výsledky centrálního vědeckého plánování dělnické třídy, jako zlikvidování nezaměstnanosti, rychlé a důsledné proškolení a specializace pracujících, systematické rozdělení ekonomiky, úspěchy ve výzkumu vesmíru, bleskurychlá transformace mírového průmyslu na válečný v době 2. světové války jsou ojedinělé a ještě výraznější, pokud připočítáme úplné zaostání mnoha regionů hlavně ve vnitrozemí Ruska, které byly před revolucí na úrovni

feudalismu. Vzdálenost, kterou urazila dělnická moc ve své zemi i na mezinárodním poli v rámci rozvoje výrobních sil byla skutečně ohromná.

JAK A PROČ JSME SE DOPRACOVALI KE KONTRAREVOLUCI A PÁDU SOCIALISTICKÉHO BUDOVÁNÍ

Postup socialistického budování SSSR nebyl přímočarý, jenom stoupající a plynulý. Je třeba objektivně kriticky zhodnotit pozitivní a negativní zkušenosti prvního historického pokusu o socialistické budování, abychom dokázali rozlišit hlavní historické momenty tohoto úsilí.

Po intervenci a třídní občanské válce (1917-1922), které byly katastrofické pro rozvoj výrobních sil, následovala tzv. Nová hospodářská politika (1922-1929), která byla vytvořena jako určitý ústupek pod tlakem konkrétních velmi nepříznivých podmínek. Prakticky rok 1929 a vyhlášení prvního pětilétkého plánu znamenalo počátek postupu skutečně socialistických sil. Od roku 1929 až do 2. světové války postupoval rozvoj komunistických výrobních vztahů všeobecně úspěšně směrem k zlikvidování námezdnosti pracovní síly a k převaze společenského sektoru výroby, která byla realizována na základě centrálního plánu. Tato bitva byla svedena úspěšně i přes složité podmínky obkličení imperialismem a stále nebezpečí války v kombinaci se zděděnou zaostalostí země. Proces budování vztahů nového typu byl urychlen.

V této době se vyvinuly nové struktury účasti pracujících na politice, jejichž jádrem bylo z počátku právě pracoviště. Tyto struktury spojující politiku a pracoviště v počátku ustoupily pod vlivem objektivních těžkostí, ale také subjektivních nedostatků a nedůsledností. Také pod tlakem přípravy a nutné účasti veškerého lidu na obraně země před aktuální hrozbou války, sovětská ústava zobecnila volební právo na všeobecné tajné hlasování na základě místa bydliště. Tak vlastně podcenila hromadná shromáždění a sbory reprezentantů jednotlivých výrobních jednotek coby buněk organizace dělnické moci. Prakticky zkomplikovala možnost odvolání reprezentantů, kteří se dostali do vyšších státních orgánů.

Po 2. světové válce jak znovubudování, tak následně i další rozvoj komunistických vztahů přinesly nové výzvy, které nutily k tvorbě nové, jiné strategie budování komunistických vztahů. První poválečná léta převládala v řadách KSSS antitržní ideologie, která i přes trhliny v teorii a ideologii byla pevná ve svých cílech a budování a rozvíjení komunistických vztahů a plánování tržních vztahů ze zemědělství, kdy se družstevní kolchozy postupně měnily na zespolečenštěné jednotky.

I přes úspěchy prvního poválečného plánu, zemědělská výroba se vyznačila propadem. Objevily se i problémy s plněním centrálního plánu mimo jiné v poměrech mezi jednotlivými výrobními obory.

Život ukázal, že neexistovala kolektivně získaná teoretická dynamika, která by mohla přeměnit komunistickou strategii v rámci aktuálních výzev, které byly výsledkem nové úrovně vývoje společenské výroby. Problémy, které se objevily, nebyly správně zhodnoceny a nebyla přijata náležitá opatření a závěry tak, aby byly posíleny a rozšířeny právě komunistické vztahy.

Problémy byly nesprávně vysvětleny jako neobjektivní disfunkce, které přirozeně má centrální plánování a ne jako výsledek rozporů

zděděných (přežívajících) z dřívějšíka, jako výsledek chyb nevědeckého a chybného vytvoření plánu. Tak místo toho, aby řešení byla hledána směrem kupředu, směrem k rozšíření a posílení komunistických výrobních vztahů a komunistického rozdělování, došlo k ústupu směrem zpět tím, že byly využity nástroje a vztahy kapitalistické. Řešení bylo hledáno v rozšiřování trhu, v tzv. tržním socialismu.

Jako moment obratu se vyčleňuje XX. sjezd KSSS v roce 1956, protože tam pod záminkou kritiky kultu osobnosti byla přijata řada oportunistických postojů v souvislosti se strategií komunistického hnutí, mezinárodních vztahů, ale také částečně ekonomie. Obecně bylo oslabeno centrálně řízené plánování. Místo, aby byla naplánována změna kolchozů na sovchozy a obecně došlo k postupnému přechodu družstevnictví k všespolečenským formám vlastnictví, v roce 1958 veškeré stroje přešly do vlastnictví kolchozů. Jednalo se krok, který byl v minulosti opuštěn.

Několik let poté v rámci tzv. Kosyginovy reformy byla přijata kategorie „podnikatelského zisku“ posuzovaného zvlášť pro každou produkční jednotku a s touto kategorií byly spojeny i odměny vedení a pracujících těchto jednotek. Hodnocení produktivity práce výrobních socialistických jednotek na základě objemu výroby, bylo nahrazeno výpočtem tržní hodnoty jejich produktů. Proces koncentrace každé socialistické jednotky byl odtržen od centrálního plánování, čehož důsledkem bylo oslabení společenského charakteru výrobních prostředků a vyrobeného produktu. Zároveň do roku 1975 všechna státní zemědělská půda, všechny sovchozy přešly do kategorie samovýdělečných podniků. Všechna tato opatření vedla k vytvoření předpokladů osobního soukromého usurpování vlastnictví, tedy vztahů, které zákonem byly zakázány.

Zvětšily se rozdíly příjmů mezi dělníky a řídicími pracovníky v každém podniku, ale také mezi zaměstnanci různých výrobních jednotek. Byl posílen osobní individuální prospěch na úkor společenského prospěchu. Komunistickému uvědomění se tak dostalo trhlín stejně jako další obhajobě a podpoře společenského vlastnictví.

Objevil se tzv. stínový kapitál coby výsledek nejenom podnikatelského zisku, ale také zisku pocházejícího z černého trhu, nelegálních aktivit, rozkrádání společného vlastnictví. Tlaky na legalizaci takto získaného kapitálu vracel a dále posiloval kapitalistické výrobní vztahy. Jeho majitelé se stali nositeli a silou kontrarevoluce.

Ve stejné době došlo k revizi marxismu-leninismu a chápání dělnického státu. Na XXII. sjezdu KSSS v roce 1961 byl SSSR označen jako všelidový stát a KSSS jako všelidová strana. Tyto charakteristiky však byly daleko od reality a následně přinesly změnu revolučních charakteristik a společenského složení strany. Přeměna oportunistické kompromisní KSSS v otevřeně antirevoluční stranu se projevila jasně v roce 1987, kdy byl odsouhlasen zákon, který legalizoval kapitalistické vztahy pod rouškou legalizace multiplicitních vlastnických a produkčních vztahů. Tento proces je znám jako perestrojka a glasnosť. Od této doby můžeme hovořit o období kontrarevoluce.

Zatímco vedení KSSS se stále více ztotožňovalo s volbou oslabení společenského charakteru vlastnictví a bylo posilováno úzce osobní, soukromé a případně skupinové vlastnictví, zároveň se prosazoval pocit odcizení od společenských vlastnických forem a rozkládalo se třídní uvědomění pracujících.

Otvírala se cesta pro nezáměr o společné, egoismus, přičemž praxe se stala více a více vzdalovala od původních záměrů revoluce a hesel, které se už jenom automaticky opakovala. To vysvětluje pasivitu velké části lidu v období počáteční fáze kontrarevolučních změn a zároveň manifestuje míru degenerace, ke kterému se dostalo jádro vedení KSSS.

VYTVÁŘENÍ SOUČASNÉ REVOLUČNÍ STRATEGIE KS ŘECKA

Po pádu SSSR a ostatních socialistických zemí a zároveň rozpoutání se vnitrostraničné krize KS Řecká v červenci 1991, která vedla k odštěpení oportunistické skupiny, začalo období revoluční obnovy strany.

V těžkých podmínkách díky následkům a dopadům kontrarevoluce na mezinárodní komunistické hnutí se KS Řecká se po celou dobu již od roku 1991 snažila a snaží studovat současný i historický vývoj, vyvozovat závěry ze svých historických zkušeností s třídním bojem v Řecku i v mezinárodním měřítku a zároveň posilovat a prohlubovat vazby s dělnickou třídou a lidovými vrstvami. Všeobecné závěry celého tohoto postupu po první fázi studia již v 90. letech minulého století vykrystalizovaly v materiálu „Hodnocení socialismu v SSSR“ (18. sjezd, 2009) a v programu strany, který odsouhlasil 19. sjezd v roce 2013. Přirozeně studium v tomto směru nadále pokračuje. Obecně, KS Řecká se systematicky a stabilně snaží, aby v její politice nedocházelo k odtrhávání každodenního ekonomického a politického zápasu od hlavního revolučního úkolu, kterým je svrhnutí nadvlády kapitálu.

Faktory, které v budoucnosti povedou k revoluční situaci, nemohou být předpovězeny. Avšak prohlubování hospodářské krize, vyostřování antagonismů mezi jednotlivými imperialistickými centry, kterou se dostávají až na úroveň válečných konfliktů, mohou vytvořit tyto podmínky v Řecku. V případě imperialistické účasti Řecká v nějakém takovém konfliktu, ať již by byla pozice Řecká obranná nebo útočná, dělnická třída, lidové hnutí obecně, se nesmí zapojit do konfliktu pod cizí vlajkou. Strana by v takovém případě vedla vlastní organizaci dělnického lidového hnutí a to tak, aby tento zápas cílil k úplné porážce buržoazie, která rodí válku nebo mír „s pistolí u spánku.“

Fakt, že KS Řecká narýsovala současnou revoluční strategii, násobí její možnosti vytvořit a zorganizovat pokroková ohniska odporu a revoluce v každém oboru ekonomiky, na každém větším pracovišti, v každé oblasti země.

Posílení KS Řecká na všech úrovních, kterou se zabývá nedávno 20. sjezd strany, představuje předpoklad posunu její revoluční politiky.

Mnoho pracujících se v dobré vůli ptá, jestli je možné, aby začalo budování socialismu v jediné zemi s možnostmi současného Řecká. KS Řecká odpovídá:

-- Je možné, aby byly uspokojeny potřeby lidu na základě produkčních možností a bohatství, které v současnosti země produkuje.

-- Může být výrazně zvýšena domácí produkce, pokud bude osvobozena od kapitalistických řetězců kapitalistického soukromého vlastnictví a vykořisťování třídy pracujících.

-- Jedině a pouze moc pracujících může ve prospěch lidu využít antagonismy mezi imperialistickými bloky, které se dnes výrazně vyostřují.

(Pokračování na s. 8)

ÚV KS ŘECKA K 100. VÝROČÍ VŘSR

(Dokončení ze s. 7)

-- Není možné uvažovat o poměrech sil na širokém regionu jako o statické veličině. Ten se bude měnit dynamicky ve prospěch revoluční situace nejenom v naší zemi, ale v celém širokém regionu.

Zároveň KS Řecká bojuje za znovuzorganizování mezinárodního komunistického hnutí v souladu se zásadami proletářského internacionalismu, mezinárodní solidaritu lidu proti kapitalismu a imperialistické válce, které vyjadřuje heslo „Proletáři všech zemí, spojte se!“ Již dnes můžeme konstatovat, že byly učiněny některé menší konkrétní kroky k jasnému vymezení pólu v rámci „Mezinárodní komunistické revue“ a evropské komunistické iniciativy definované na základě marxismu-leninismu.

Hlavní prvek současné strategie KS Řecká představuje její programová priorita, kterou je socialismus a jeho pojetí. Budování socialismu začíná momentem revolučního uchopení moci v zemi dělnickou třídou. Dělnický stát, diktatura proletariátu, je orgánem dělnické třídy v třídním boji, který pokračuje v době socialismu uvnitř země jinými prostředky. Dělnický stát je nástrojem plánovaného rozvoje nových společenských vztahů, což předpokládá deaktivaci kontrarevolučních sil a snah, ale také rozvoj komunistického uvědomění dělnické třídy. Dělnický stát coby mechanismus politické nadvlády je nutný až do doby transformace celku společenských sil na komunistické, až do vytvoření komunistického uvědomění drtivou většinou pracujících, ale také až do vítězství revoluce alespoň v nejsilnějších kapitalistických zemích.

Kvalitativně nový prvek dělnické moci je transformace pracovišť (výrobní jednotky, společenské služby, řídicí jednotky, v první fázi zemědělského družstva) na buňku její organizace.

Na shromáždění pracujících každé výrobní jednotky jsou uplatňovány principy přímé i nepřímé dělnické demokracie, možnost kontroly a odvolatelnosti zvolených reprezentantů, tedy skutečné volební právo ve srovnání se současným formálním volebním právem buržoazních demokracií, kdy se prakticky jedná o diktaturu kapitálu.

První a základní povinností, tedy úkolem této dělnické mocenské struktury, je vytvoření nového způsobu výroby, jehož udržení předpokládá celkovou likvidaci kapitalistických vztahů, likvidaci vztahu kapitálu a námezdní práce. V programu KS Řecká se uvádí:

„Jsou zespolečněny koncentrované výrobní prostředky, ale v počátečním stádiu přezívají formy soukromého nebo skupinového vlastnictví, které představují základnu tržně zbožních vztahů. Utvářejí se formy výrobních družstev, kde úroveň výrobních sil ještě neumožňuje zespolečnění výrobních prostředků. Podoby skupinového, kolektivního vlastnictví představují přechodnou podobu mezi soukromým a společenským vlastnictvím, ale ne nezralou formu komunistických vztahů.“

Na základě společenského vlastnictví koncentrovaných výrobních prostředků se rozvíjí centrální plánování ekonomiky coby komunistického vztahu, který spojuje všechny výrobce. Do centrálního plánování je do určité míry zapojena i zemědělská družstevní výroba. Paralelně, zároveň s rozšiřováním a prohlubováním komunistických vztahů výroby dělnická třída postupně získává možnost úplné znalosti různých oddílů produkčního procesu.

Zároveň s rozdělováním jednoho dílu společenského produktu na základě kritéria potřeby (vzdělání, zdraví, vytápění apod.) socialistická výroba přerozděluje zbytek produktu na podle kritéria osobního podílu každého jednotlivce v rámci společenské práce, aniž by byla upřednostňována práce manuální nebo intelektuální, jednoduchá nebo složitá.

Komunistická strana představuje vedoucí avantgardní buňku revoluční dělnické moci, protože je jedinou silou, která působí uvědoměle na základě zákonitostí pohybu socialistické – komunistické společnosti.

ŘÍJNOVÁ REVOLUCE UKAZUJE CESTU

Dnes totálně vyčpěly teorie, které podporovaly, že kontrarevoluce byly tou pravou cestou k nastolení socialismu a že vlastně otevřely cestu k přátelství a míru mezi národy. Zároveň vyčpěly všechny teorie a politiky zlidštění kapitalistického systému. Naopak rozpor mezi kapitalistickými státy, mezi monopolními uskupeními na mezinárodním poli vytvořily množství ohnisek válečných střetů s reálným nebezpečím jejich rozšíření a zobecnění. Společenský karcinóm kapitalistického soukromého vlastnictví ukazuje svoje zkrvavené zuby.

Všichni, kteří slavili vítězství kontrarevolučních změn v letech 1989 - 1991, se ukázali v pravém světle. Přispěli k rozkladu dělnického hnutí, k všeobecnému klimatu pocitu poraženosti a kompromisu. KS Řecká je naopak hrdá na to, že v kritické chvíli, v den, kdy byla stažena rudá vlajka z Kremle, měla sílu obrátit se prostřednictvím svého listu Rizospastis ke svým soudruhům s výzvou: „Soudruzí, vytáhněme vlajku opět vzhůru.“

KS Řecká svádí těžký zápas o vytvoření těch charakteristik, které by jí daly možnost fungovat jako revoluční avantgarda „za každého počasí“. Boj za současných podmínek za konečné zlikvidování třídně vykořisťovatelské a budování socialistické – komunistické společnosti představuje praktické učení Říjnové revoluce a jejich cílů.

I přes momentální sílu kontrarevoluce nepřestávají slova Vladimíra Majakovského ukazovat cestu:

„Ať žije usměvavá revoluce,
co se valí proudem.
To je jediný velký boj z těch,
co kdy spatřila historie.“

Ústřední výbor KS Řecká
V Athénách 8. 5. 2017

KLDR: ZASTAVME IMPERIALISTICKOU IDEOLOGICKOU A KULTURNÍ OTRAVU!

rozpadu a degeneraci mezi lidmi.

Ti, kteří byli zpracováni reakční ideologií a kulturou, se štítí práce a přitahoval je kapitalismus.

Je křísťalově jasné, že ti, kteří odhodili revoluční víru a žili pouze pro sebe, nemohli bránit socialismus, kolektivní společnost.

Nakonec lidé z těchto zemí pošlapali socialistický rudý prapor. To není příběh dávných dnů.

Toto století bylo svědkem abnormální změny režimu v několika zemích. Došlo k ní kvůli ideologické a kulturní otravě a psychologické válce ze strany imperialistů pod vedením USA.

Mládež je primárním cílem této ideologické a kulturní otravné kampaně.

Pokud je její ideologické vzdělání zanedbáváno, může být snadno zkažena otrava a stát se narušitelem společnosti.

Je nemožné porazit zemi, která má mladé lidi politicky a ideologicky silné a morálně zdravé.

Korejská ústřední tisková agentura - KCNA

Stému výročí Velké říjnové socialistické revoluce věnují i v naší zemi velkou pozornost nekomunistická a antikomunistická média. Oproti tomu trosky komunistického hnutí, které by mělo být dědicem této revoluce, k výročí téměř mlčí. Protože jsou to trosky. Jediná ze čtyř (!) registrovaných českých komunistických stran, kandidující ve volbách, má nyní bezpochyby jiné starosti, například jak znovu získat pozici místopředsedy poslanecké sněmovny nebo jiné výhody ze svého „skvělého“ volebního výsledku. Faktem zůstává, že pokud by se taková strana hrdě přihlásila k odkazu Lenina a Říjnové revoluce, tento odkaz by zneuctila tak hrubě, že by se Lenin jistojistě obrátil v mauzoleu (kde je ostatně jen turistickou atrakcí v rukou oligarchů...).

Velcí marxističtí myslitelé předpokládali obtíže v postupu světa k socialismu. Byli si vědomi, že to nebude snadný a krátký proces a připouštěli i možnost zpětného pohybu, kontrarevolucí. Známá jsou Leninova slova přirovnávající cestu k socialismu k výstupu na těžko přístupnou horu, při kterém se může ukázat, že zdánlivě snadná cesta nevede k cíli a je nutno se z ní vrátit a vyzkoušet cestu jinou. Jiná známá Leninova teze (totiž mezi stoupenci Lenina známá, jinak už dnes skoro neznámá) uvádí, že poražená buržoazie se nevzdává naděje na restauraci kapitalismu a tato naděje se mění v pokusy o restauraci.

Lenin byl v někdejších socialistických státech často citován a byla mu prokazována formální úcta, ale podstata jeho díla byla stále zřetelněji opouštěna. Pokusy o usmiřování s kapitalisty skončily tak rozsáhlým návratem ke kapitalismu, jaký si nepřipouštěl nikdo z předních marxistů Východu ani Západu. Kontrarevoluci si zpravidla představovali jako ozbrojený konflikt, ne jako v podstatě dobrovolnou rezignaci byrokratických pohrobků Říjnové revoluce na veškerou moc, která například podle československé ústavy měla patřit pracujícímu lidu. A patřila mu stále méně, až mu při takzvané „sametové revoluci“ přestala patřit úplně. Smutné na tom je, že zdrcující většina tohoto pracujícího lidu si to vůbec neuvědomovala a k obnově kapitalismu přinejmenším mlčela, pokud ji přímo nepodporovala.

Z obnovy kapitalismu těžko vinit Lenina a bolševiky. Ta generace, která provedla Říjnovou revoluci, ji neprohrála. V procesu výstavby socialismu docházelo k těžkostem a hledí i ke křivdám, ale z celospolečenského hlediska převažoval společenský pokrok, dosud nevidané zvýšení životní úrovně i podílu na řízení celé země od podniků a družstev až po komunální a celostátní politiku. Systém sovětů (rad), následovaný později podobně koncipovanými lidovými (národnými) výbory států lidové demokracie, nebyl dosud ničím

překonán. Navzdory tomu, že dějiny píší vítězové (třebas dočasní), a tak dnešní doktrínou je, že kapitalismus je nejlepší a jeho hrůzovláda zbohatlíků jedinou „demokracií“.

Poslední z předních aktérů Říjnové revoluce zemřel v roce, kdy zanikl Sovětský svaz. Byl to Lazar Kaganovič, zesnulý 25. července 1991.

Antikomunisté používají argument, že Říjnová revoluce s následným budováním socialismu přinesla mnoho obětí, a proto že je zavržená. Kdo však vyvolal ozbrojený boj, zastánci revoluce nebo její odpůrci? Po dobytí Zimního paláce propustili bolševici zajaté ministry na svobodu. Obrana revoluce musela však být úměrná odporu proti ní, jinak by se revoluce nebyla udržela. Imperialisté čtrnácti zemí napadli sovětské Rusko a rozpoutali bílý teror. Kdo čím zachází, tím také schází. Sovětské Rusko zvítězilo v občanské válce, Sovětský svaz ve druhé světové válce.

Dějiny znají „kdyby“. Kdyby nevítil v Sovětském svazu socialismus, je pravděpodobné, že by fašismus zachvátil celý svět a nebyla by síla, která by se mu postavila. Druhá světová válka, ke které by jako ke konfliktu mezi imperialisty v důsledku jejich boje za přerozdělení trůh došlo i bez existence SSSR, by tak mohla skončit naprostým triumfem fašistických sil namísto jejich porážky.

Velká říjnová socialistická revoluce se svého stého výročí nedožila, ale ukázala cestu. Cestu, co dělat. I cestu, co nedělat. Její sté výročí si připomínáme ve smutné situaci, kdy imperialismus triumfuje téměř na celém světě, zmítaném válkami a sužovaným tragickou bídou většiny. (Jen pro asociálního tupce může být útechou, že většina této bídy je v jiných zemích než naší.)

Lenin brzy po říjnovém vítězství prosadil změnu názvu ruské sociálně demokratické strany (bolševiků) na stranu komunistickou, protože sociálně demokratické strany se zdiskreditovaly svou podporou kapitalismu a války. Nelze vyloučit, že budoucí revoluční hnutí se bude muset podobně postavit i ke komunistickým stranám, které dnes mnohdy dělají památce klasiků marxismu trapnou ostudu.

Boj za lepší budoucnost nepohasl a je veden různými formami po celém světě. Ačkoli nezbytnost přechodu lidstva k socialismu je vědecky dokázána, otázkou zůstává, zda se lidstvo dokáže ke své socialistické záchraně probojovat dříve, než se zničí ve válečných konfliktech, v ekologické katastrofě či jejich kombinaci. Žádná jiná než tyto dvě možnosti neexistuje. Pod vládou kapitalistů se lidstvo řítí do propasti a už je od ní jen krůček. Nová Říjnová revoluce je více než potřebná. Už včera bylo pozdě.

Prokop Haken

KUBA POVAŽUJE TVRZENÍ O ZVUKOVÝCH ÚTOCÍCH ZA SCI-FI

Kubánští oficiální představitelé, přešetřující tvrzení USA, že jejich diplomaté jsou oběťmi možných „zvukových útoků“ v Havaně, obvinění odmítli coby čistou „science fiction“.

Colonel Ramiro Ramirez, šéf kubánské bezpečnosti zodpovědný za ochranu diplomatů na ostrově, vysvětlil, že taková akustická zbraň, i kdyby ji použila třetí strana, jak naznačili činníci USA, by zasáhla zdraví i dalších lidí v oblasti, nejen samotné americké diplomaty coby součást záměrného útoku. Obvinil Spojené státy ze snahy hanobit socialistickou zemi.

Podplukovník Jose Alazo odmítl americkou hypotézu o zvukovém útoku proti americkým diplomatům na kubánské půdě coby pouhou „science fiction“, a dodal, že to je nemožné.

Mark Hallett, šéf oddělení pohybu osob Národního ústavu nervových nemocí a mrtvice USA připsal nevysvětlitelné obtíže, jež zakusili

četní američtí diplomaté, masové hysterii vyvolané sdělovacími prostředky, nikoli zvukovým útokům.

„Z objektivního hlediska je masová hysterie pravděpodobnější než cokoli jiného,“ řekl a dodal, že „masová hysterie“ je pojem, používaný pro výlevy uvnitř skupin lidí, které jsou úplně nebo částečně psychosomatické.

„Pro toto byly zkoumány možné příčiny a nebylo shledáno nic, a představa nějakého zvukového paprsku je poměrně nesmyslná,“ řekl.

Už předtím prohlásil prezident USA Donald Trump, aniž by předložil špetku důkazu, že za nevysvětlitelné fyzické ublížení diplomatům USA může Kuba. „Jsem přesvědčen, že za to může Kuba. Jsem o tom přesvědčen,“ ujišťoval.

TeleSUR, 26. 10. 2017, překlad Vl. Sedláček

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list

Číslo 335 - listopad 2017, uzávěrka 3. 11. 2017

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevýžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.

Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Pozňanská 437, 181 00 Praha 8* nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.**

Internetové stránky <http://www.kldialog.cz>.

Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.